

องค์หญิง

180

เซนติเมตร

2

ชิงตวน 青端 เอียน
Wanly แฉา

公主一米八

องค์หญิง 180 เซนติเมตร เล่ม 2

公主一米八

จัดพิมพ์โดย

Rose
PUBLISHING

โน้ตหรือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

《公主一米八》

Vol. 02

Original story and characters created and copyright © : 青燻 Qing Duan
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับที่ ๒๕๕๘)
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงวิดีโอ
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม ๒๕๖๓

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ชื่อเรื่อง

องค์หญิง 180 เซนติเมตร เล่ม 2 / ชื่อเดิม: เข็ม, Wanly: แปลจาก 《公主一米八》-
กรุงเทพฯ: โรสพับลิชชิ่ง อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.
(6), 428 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 92)

1. นวนิยายจีน. I. Wanly, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อผู้ด.

นา ช๖๑2 ล.2

DDC 995.1352

ISBN 978-616-18-3443-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วัฒทพันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายการ ลีริกันต์ ผลงาน
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ พัฒนาช่อตูล

บรรณาธิการ กมลทิพย์ สิทธิกรไพฑูริกุล • ศิลปกรรม สกล ปานกลิ่นพูนผล • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุโข
ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย • พิสูจน์อักษร ปิยพร นาคสวาทดี

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2682-1010

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุตถภูมิ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา 365 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก

โทร 08-5661-4621

องค์หญิง 180 เซนติเมตร เล่ม 2

公主一米八

ชิงตวน

เจียน

Wanly

แปล

สำนักพิมพ์โรส
กรุงเทพฯ



หนังสือคุณภาพ
โดยอริรินทร์กรุ๊ป

บทที่ 41

ที่เสียนจื่อทราบเรื่องนี้ซึ่ง ก็เป็นเพราะฉีลวี่ที่แฉะมา
เที่ยวเล่นในจวนของเขาเป็นผู้เล่าให้ฟังนั่นเอง

ฉีลวี่เป็นคนปากมาก ยามที่กล่าวเล่าเรื่องใดก็มักจะไม่เคยสนใจหรือ
คำนึงถึงสิ่งใด และในยามนี้ก็กำลังมีความสุขอยู่บนความทุกข์ของผู้อื่น
อีกด้วย “อ่องเจาหวางซ่างร้ายกาจนัก นำกำลังคนขององค์รัชชเลื้อแพะเข้าไป
จับกุมขุนนางน้อยใหญ่ในกองพระคลังจนแทบไม่เหลือ”

บัญชีที่ซุกซ่อนการทุจริตทั้งหมดของเหล่าขุนนางในกองพระคลังถูก
ส่งถึงพระหัตถ์ของคนที่อยู่บนบัลลังก์มังกรเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นอกจากนี้
ยังมีสำล้นลับอีกหลายฉบับที่ยังไม่ถูกทำลาย หนึ่งในจดหมายลับนั้นมีการ
กล่าวถึงชื่อ ‘อ่องอันหวาง’ เอาไว้อย่างคลุมเครือ ทว่าเมื่อมองดูภาพรวมเรื่อง
การทุจริตของพระคลังในครานี้ เจียงตู้มีส่วนรู้เห็นไม่น้อยอย่างแน่นอน

สองเต้ากริ้วอย่างหนักถึงขั้นมีรับสั่งให้จับตัวเจียงตู้ไปขังคุกหลวงทันที
มีข่าวลือแพร่สะพัดออกมาว่าหายนะที่เกิดแก่ ‘องค์หญิงหานหนิง’
เมื่อปีก่อนนั้น ยามนี้ได้คืบคลานมาหาเจียงตู้แล้ว

หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตระกูลตู้เมื่อหลายปีก่อน มีหลายคน
เห็นว่ากรที่ฮองเต้มีราชโองการประหารคนทั้งตระกูลเป็นการกระทำที่โหดร้าย
เกินกว่าเหตุ หลังจากที่เหล่าขุนนางในราชสำนักพยายามอย่างหนักมาหลายปี
ในที่สุดก็สามารถแก้ไขกฎหมายข้อนี้ให้หย่อนลงมาได้ นับจากนั้นทาง

ราชสำนักก็ไม่มีการลงโทษโดยการตัดศีรษะคนทั้งตระกูลอีก — แต่การทุจริตติดสินบนเป็นเรื่องที่ไม่อาจลดหย่อนโทษได้ ดังนั้นในเช้าวันรุ่งขึ้นเหล่าขุนนางทุจริตก็จะต้องถูกตัดศีรษะเดินทางไปสู่อีกภพภูมิหนึ่ง

ขุนนางแต่ละคนที่ถูกจับได้ต่างก็เคยทุจริตไม่ต่ำกว่าห้าแสนตำลึง

ช่วงเช้าเหล่าขุนนางในกองพระคลังเพิ่งจะถูกจับขังในคุกหลวง ช่วงบ่ายเจียงเหิงก็นำกำลังคนไปยั้งหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ห่างจากเมืองหลวงไม่มากนัก และก็ได้อกวาดล้างสถานที่ที่พิมพ์ตั๋วเงินปลอมได้สำเร็จ คนพวกนี้ช่างขี้ขลาดกลัว เขียมฟ้า คิดว่าคนของทางการคงไม่มาตามสืบค้นสถานที่ที่ใกล้หูใกล้ตาเช่นนี้ ช่างกำเริบเลียบสานยิ่งนัก

อีกนิดศีลวีก็จะลุกขึ้นมาเต้นแรงเต้นกาแล้ว — เขาถูกปิดตากะเกณฑ์บังคับเสียจนทนไม่ไหว แอบปีนกำแพงหนีออกมาจากจวน แล้วอาศัยที่ตนเองมีสหายมากหน้าหลายตา แอบแฝงกายเข้าไปในกลุ่มมองครึกซ์ในราชสำนักเพื่อเข้าร่วมการกวาดล้างในกองกำลังของอ่องเจาหวาง สีหน้ายามนี้ของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมและศรัทธา “ท่าทางของอ่องเจาหวางในตอนนั้น! เห็นว่าเขามีรูปโฉมงดงามราวกับแมงนางน้อยผู้หนึ่งอย่างนั้น แต่ยามลงมือกลับเด็ดขาดและโหดเหี้ยมยิ่ง”

เส้นจื่อคิดในใจ “เขาเป็นคนสำคัญของข้าเชียวนะ ต้องร้ายกาจอยู่แล้ว”

แต่ใบหน้ายังคงประดับประดาด้วยรอยยิ้ม “เอาละ พอได้แล้ว หากทรงรู้ว่าเจ้าใช้คำว่า ‘งดงาม’ กับพระองค์แล้วละก็ คงรู้แล้ว”

ศีลวีบ่นพึมพำ “ข้าเลื่อมใสต่างหากเล่า เลื่อมใส”

ในใจของเส้นจื่อค่อนข้างแน่ชัด — เกรงว่าคราวนี้ก็คงไม่อาจจับหางของฉางเคอเอาไว้ได้สินะ ไม่เช่นนั้นป่านนี้ศีลวีคงมีท่าทางบ้าบิ่นไม่สำรวมมากกว่ายามนี้เป็นแน่ เมื่อลองพินิจพิเคราะห์ดูแล้วเส้นจื่อก็ถามขึ้น “แล้วตอนนี้คนอยู่ที่ใด”

“ฝ่าบาทกริ้วหนักถึงขั้นฟังโต๊ะ ส่วนยามนี้อ่องเจาหวางก็คงกำลังคุมการประหารพวกขุนนางกระมัง” ศีลวีแยมรอยยิ้มมีเลศนัย

เหล่าขุนนางไม่ว่าจะมีตำแหน่งสูงหรือยศต่ำก็ล้วนถูกตัดสินโทษให้

ประหารชีวิตทั้งหมด

ไม่ว่าอดีตจะเคยเป็นขุนนางที่มีอำนาจสูงส่งเพียงใด สุดท้ายเมื่อถูกตัดสินโทษประหารก็กลับกลายเป็นร่างไร้วิญญาณเห็นอนึ่งอยู่บนเสื่อเก่า — มันเป็นกฎ ศพขุนนางทุจริตไม่ได้รับอนุญาตให้บรรจุลงในโลงศพ ใช้ได้เพียงเสื่อสานเก่า ๆ ห่อร่างแล้วฝังลงดินเท่านั้น

“อ๋องอันหวางเล่า”

ฉีลี่ซงัก “ยังไม่มีข่าว”

เส้นจื่อหรีตาลง ขุนนางพวกนี้ช่างปิดปากเงียบสนิทดีเหลือเกิน ยอมตายแต่ไม่ยอมเอ่ยปากแฉเรื่องของนางเคอและเจียงตู้? สองคนนั้นมีอำนาจถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เมื่อก่อนเขาก็คิดมาตลอดว่าเรื่องนี้ค่อนข้างน่าสงสัย อ๋องอันหวางนะหรือจะสมรู้ร่วมคิดกับท่านลุงของอ๋องจิ้นหวาง

เมื่อม่านราตรีโรยตัวลงมา เส้นจื่อจุดตะเกียงบนโต๊ะเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ความมั่งงวใจมตีจนหลับไปเสียก่อน ร่างโปร่งที่ห่อหุ้มกายด้วยเสื้อคลุมตัวยาวเดินมาหนึ่งที่โต๊ะ ในมือหยิบเชือกสีแดงเส้นหนึ่งขึ้นมา ก่อนจะบรรจุงักเชือกอย่างตั้งใจ

ตั้งแต่เล็กเขาชื่นชอบการทำงานฝีมือพวกนี้มาโดยตลอด เพราะคิดว่าต่อให้กายภาคหน้าไม่ได้มีเงินทองมากมาย เขาก็ยังปั้นตุ๊กตาดิน ทำโคมไฟเล็ก ๆ น้อย ๆ ขายเพื่อหาเงินเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตนเองได้

ภายในห้องเงียบสงัด มีเพียงแสงไฟจากตะเกียงที่ถูกสายลมพัดผ่าน จนก่อเกิดเงาแวบไหวส่องสว่าง เส้นจื่อใจจดใจจ่อถักทอปมเงื่อนเป็นเกลียวแล้วนำปลายสองข้างผูกเข้าด้วยกัน เขาตั้งใจจะถักเงื่อนคล่องใจ¹ ให้เจียงเหิง ถักไปได้เพียงครึ่งเส้นจื่อก็หยุดกลางคัน ผ่านไปครู่หนึ่งก็หัวเราะ

¹同心结 ชาวจีนโบราณชอบใช้ไหมเส้นหนาถักปมเงื่อนเป็นเกลียวแล้วนำปลายสองข้างผูกเข้าด้วยกันเพื่อแสดงความรู้สึกรัก เรียกว่าเงื่อนที่สวงามนั้นว่า ถงซินเจี๋ย (เงื่อนคล่องใจ) ไบบทกวีของจักรพรรดิอู่แห่งราชวงศ์เหลียงบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ผ้าคาดเอวคู่งาม ผันคือเงื่อนคล่องใจ” และไบบทเพลงคำสอนสมัยราชวงศ์ถังก็ยังคงมีการใช้คำว่า “เงื่อนคล่องใจ” อยู่

ออกมาอย่างขมขื่น

เงื่อนคัล่องใจอะไรกัน นั่นเป็นของที่ชี้ในงานมงคลต่างหากเล่า
เส้นจื่อคิดดูนายไว้สารระอยู่สักพักก็ตัดสินใจตัดปมเชือกถักออก
ก่อนจะหยุดนิ่งใช้ความคิดเล็กน้อย แล้วลงมือถักเงื่อนสมปวารณาแทน
เงื่อนสมปวารณาดีที่สุดในที่สุดแล้ว

มงคลโชคสมความปวารณานับเป็นโชคที่ดีที่สุดใน
เขาใจจดใจจ่อเสียจนไม่สังเกตสิ่งรอบด้าน กว่าที่รู้ว่าตัวบัดนี้
เจียงเหิงเข้ามาในห้องของตนแล้วก็เป็นตอนที่ร่างกายของเขาถูกโอบไว้จาก
ด้านหลัง ไม่ได้พบหน้ากันเสียหลายวัน อ้อมแขนของเจียงเหิงที่รัดบริเวณ
เอวของเขาจึงค่อนข้างแน่นกว่าทุกที่

เส้นจื่อถูกกอดรัดแน่นเสียจนแทบหายใจไม่ออก แต่ยังไม่ทันที่เขา
จะได้ไวยวายออกไป ร่างสูงที่โอบรัดเขาเอาไว้ก็โน้มกายลงมาจับที่ชอกคอ
ด้านซ้าย ก่อนเอ่ยกระซิบถามข้างหูเสียงทุ้มนุ่ม “รอข้าอยู่หรือ”

เส้นจื่อเงยหน้าขึ้นมองหวังจะดูอีกฝ่ายว่าช่วยดูด้วยว่ายามนี้เขากำลัง
ทำอะไรอยู่ แต่ในทันทีที่อ้าปากจะพูดก็ถูกคว้าต้นคอเอาไว้ ตามมาด้วย
ริมฝีปากของเจียงเหิงที่กดประทับปิดผนึกเสียงของตน สอดเร็วลื่นเข้ามา
หยอกล้อบดเบียดกับลิ้นของเขา จนสุดท้ายเขาก็ต้องยอมหลับตาลงอย่าง
จำนน

จุมพิตที่อ่อนโยนช่วงชิงเอาลมหายใจของเส้นจื่ออย่างเอาแต่ใจอยู่
เนิ่นนาน จนเมื่อพอใจแล้วจึงยอมปล่อยให้อีกฝ่ายเป็นอิสระ

เส้นจื่อบรีอตามองคล้ายกับลูกแมวเกียจคร้านตัวหนึ่ง ร่างบาง
อิงแอบอยู่ในอ้อมกอดของเจียงเหิงอยู่นานกว่าจะได้สติขึ้นมา แล้วเขาก็หัน
กลับมาถักเชือกมงคลในมือจนเสร็จ จากนั้นก็ยื่นประชิดอกของเจียงเหิง
“ข้าให้”

เจียงเหิงซังก “อะไร”

เส้นจื่อยิ้มอย่างอบอุ่น “ท่านอ่องของข้า อายุยังน้อยแต่กลับชี้หลัง
ชี้ลิ้มเสียแล้ว — วันนี้เป็นวันเกิดของท่านอย่างไรเล่า”

เจียงเหิงนิ่งอึ้ง เขารับเงื่อนสมปวารณาเอาไว้ในมือ พินิจมองอย่าง

ตั้งใจ เมื่อแยกหน้าขึ้นมาใบหน้าที่เย็นซาก็มีรอยยิ้มประดับไว้จางๆ “ของขวัญวันเกิดข้างนี้หรือ”

เส้นจื่ออ้าปากหา พยักหน้าแล้วส่งเสียงอ้อออออกมา

เจียงเหิงใจอ่อนยวบ ซ้อนร่างของอีกฝ่ายขึ้นมาเดินตรงไปที่เตียง เหตุการณ์ในครั้งนั้นผ่านมาจะครบห้าปีแล้ว – เพียงผ่านพ้นช่วงปีนี้ไปก็เท่ากับห้าปีพอดี

เขาเคยผ่านช่วงเวลาที่แสนทรูหรามาก่อน ในวันที่เกิดทุกปีของเขา ช่วงยามเย็นจะตึกตักอย่างที่สุด เหล่านางกำนัลและพวกข้ารับใช้ในตำหนักจะต้องมาเล่นเป็นเพื่อนเขา ทุกคนล้วนต้องตามใจเขา

ทว่าหลายปีมานี้เขากลับเลือกที่จะมองข้ามวันสำคัญต่างๆไป เพราะถึงอย่างไรเขาก็ไม่มีเสด็จแม่ผู้อารมณ์ร้อนและแสนวุ่นวาย ไม่มีน้องสาวที่คอยเรียกเขาว่าพี่ชายด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน...ไม่มีเหล่านางกำนัลและข้ารับใช้ที่คอยเล่นกับเขา ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว

แต่จากนี้ไป ไม่ว่าจะเทศกาลหรือวันสำคัญไหนๆ เขาก็จะมีคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า คอยข้ามผ่านวันเวลานั้นไปด้วยกันแล้ว

ชั่วพริบตาเดียว หัวใจของเจียงเหิงก็คล้ายกับถูกอะไรบางอย่างโอบอุ้มเอาไว้ มันทั้งอบอุ่นและอ่อนโยน ร่างสูงนั่งงั้นก่อนจะก้มลงไปจุมพิตเส้นจื่อเบาๆ “ข้ามีความสุขมาก”

เส้นจื่อลูบไล้ใบหน้าของเขาทั้งรอยยิ้ม “ดีแล้ว ขึ้นมาสิ หลายวันนี้ท่านยุ่งมากเลยนี่ ไม่เหนื่อยหรือ”

หลายวันมานี้เขาแทบไม่ได้หลับเต็มตาเลยสักครั้ง รู้สึกเหนื่อยมากจริงๆ ร่างสูงก้าวขึ้นเตียงก่อนจะโอบกอดร่างของเส้นจื่ออย่างเอาแต่ใจ แล้วค่อยๆ บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดในช่วงหลายวันมานี้ให้อีกฝ่ายฟัง

แม้ว่าเส้นจื่อได้ฟังเรื่องส่วนใหญ่มาจากฉีลือบ้างแล้ว แต่กระนั้นเขาก็ยังนอนนิ่งๆ รับฟังเรื่องราวที่ออกจากปากของเจียงเหิงอีกครั้งอย่างเงิบสงบโดยไม่เอ่ยขัดคำบอกเล่ายืดยาวของเจียงเหิงเลยสักคำ

ขุนนางในกองพระคลังหลวงถูกจับกุมลึบกว่าคน แต่เกรงว่าคนที่ล่วงรู้ความจริงเห็นจะมีเพียงแค่หนึ่งถึงสองคนเท่านั้น

เพียงแต่ไม่ว่าจะสอบสวนเช่นไรขุนนางเหล่านั้นก็ไม่กล้าบิปาก
สารภาพความจริงออกมา — ไซ้แล้ว พวกเขาไม่กล้าบิปาก อาญาบ้านเมือง
ไม่อาจทำอะไรครอบครัวของพวกเขาได้ แต่การเดินรำกับหมาป่า²ไม่
เหมือนกัน หากพวกเขากล้าทรยศหมาป่า หมาป่าก็อาจจะหันมาแวงกัด
ครอบครัวของพวกเขา หรือไม่ก็ทำให้พวกเขามีชีวิตอยู่ไม่ต่างจากตาย
เลยทีเดียว

สุดท้ายเมื่อถามถึงชื่อของอ่องอันหวางเจียงตู้ ขุนนางใหญ่ท่านหนึ่ง
ก็กล่าวอย่างอ้ออึ้งว่า เจียงตู้จับได้ว่าพวกเขาใช้อำนาจในการแสวงหาประโยชน์
ส่วนตัว จึงคิดจะขอแบ่งผลประโยชน์กับพวกตน แต่ทว่ายังไม่ทันที่จะได้
แบ่ง พวกเขาก็ถูกจับได้เสียก่อน

ไร้ความผิด

แต่กระนั้นฝ่าบาทก็ยิ่งกริ้วมากอยู่ดี จึงมีรับสั่งให้เจียงตู้สำนึกตน
อยู่ในคุกหลวงสักพัก รอจนพระองค์อารมณ์ดีขึ้นมาสักหน่อยแล้วจะปล่อย
ออกมาเอง

ทว่าข่าวลือนี้กลับถูกปกปิดเอาไว้ เพราะถึงอย่างไรเจียงตู้ก็เป็น
องค์ชาย หากมีข่าวรั่วไหลออกไป เหล่าเชื้อพระวงศ์ยังจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด
ได้อีก

แม้เรื่องในคราวนี้ไม่อาจทำอะไรเจียงตู้ได้ แต่อย่างน้อยเขาก็ถูก
คุมขังอยู่ในคุกหลวงนานหลายวัน ทั้งยังลดความไว้นื้อเชื่อใจของฮ่องเต้
ที่ทรงมีต่อเขา ก็นับว่าเขาได้รับบทเรียนพอสมควรแล้ว

เมื่อฟังจนจบเสด็จก็เงยศีรษะขึ้นไปจุ่มพิตเจียงเหิงพร้อมกล่าว
เสียงนุ่ม “คราวนี้นางเคอรอดไปได้ แต่ครั้งหน้าอาจไม่เป็นเช่นนั้น”

เจียงเหิงพยักหน้า เดิมทีคิดจะเอารัดเอาเปรียบเสด็จสักเล็กน้อย
ก่อนค่อยนอน แต่สุดท้ายเขาก็ทนความอ่อนเพลียที่สั่งสมมานานหลายวัน
ไม่ไหว ไม่นานร่างสูงที่โอบกอดร่างของเสด็จเอาไว้ก็ค่อยๆ เข้าสู่ห้วงนิทรา

² 与狼共舞 หมายถึง การอยู่ด้วยกันกับคนชั่วร้ายย่อมเกิดอันตรายและอาจถูกทรยศได้
ตลอดเวลา

หากว่าไม่มีเส้นจื่อ ชีวิตที่เหลืออยู่ของเขาก็คงไม่อาจยืนหยัดได้อีกต่อไป แต่มีเส้นจื่ออยู่ในอ้อมแขน จิตใจของเขาก็สงบลงได้ แม้กระทั่งหัวใจก็ผ่อนคลายลงอย่างไม่รู้ตัว

หลังจากผ่านเรื่องวุ่นวายในกองพระคลังไปได้ไม่นาน ในเมืองหลวงก็มีหัวข้อสนทนาใหม่เพิ่มขึ้นมา

พิธีประดับมงกุฏของอ่องเจาหวาง

เล่าลือกันว่าพิธีการครั้งนี้ทั้งยิ่งใหญ่และเอิกเกริกยิ่งนัก อีกทั้งอ่องเจาหวางที่แต่เดิมาก็รูปร่างามอยู่แล้ว ในวันพิธีการก็ยิ่งหล่อเหลาและสูงส่งยิ่งนัก...แต่ทั้งหมดนั้นเส้นจื่อล้วนไม่ได้เห็น

ก่อนหน้าพระราชพิธีประดับมงกุฏของเจียงเหิง เส้นจื่อนี้ก็คร่ำครึมใจอะไรก็ไม่รู้ถึงได้ชวนเส้นจื่อตัวพี่พากันออกไปปั่นตุ๊กตาหิมะเล่น แล้วผลสุดท้ายเขาก็ถูกพิชชีไล่เล่นงานในตอนกลางดึก

ผู้ตรวจการเส้นโกธรจนหน้าดำคร่ำเครียด ตูด่าเขาและน้องสาวยกใหญ่ คำด่าส่วนใหญ่ก็ไม่พ้น 'เหลวไหล' และ 'กำเรียบเสิบสาน' สองคำนี้อยู่ดี จนกระทั่งเส้นจื่อตัวพี่ทำหน้าที่ร้องให้ออกมาจึงได้ยอมหยุดปาก แล้วจึงหันไปสั่งการเด็กรับใช้ในจวนไปจัดยามาต้มให้แกเขา จากนั้นก็ลงมือตบตีระเซเส้นเหยาที่แอบมาดูความครั้นเครงอย่างคนต้องการระบายโทสะไปที่หนึ่ง

อาจเป็นเพราะเส้นจื่อมักจะเจ็บป่วยเป็นไขอยู่เสมอ ทำให้ยามนี้ผู้ตรวจการเส้นมีวิชาการแพทย์แทบจะเทียบเท่าหมอเลยก็เดียว เขาลงมือเขียนเทียบยาด้วยตนเองเพื่อยืนยันให้เด็กรับใช้ในจวนไปจัดยา

ตกลกลางดึกเจียงเหิงก็แอบลอบเข้ามาหาเส้นจื่อ คนที่เมื่อคืนวานยังดีอยู่แต่ๆ มาคืนนี้ก็กลับหน้าแดงก่ำด้วยพิชชี ทำให้เขาพูดอะไรไม่ออก

พิธีประดับมงกุฏใช้เวลาค่อนข้างนาน แม้อยากจะให้เส้นจื่อได้มาเห็นเขาในงานพิธีใหญ่โต แต่ก็ไม่อาจทำใจให้เส้นจื่อไปนั่งอ่อนเพลียอยู่ในงานได้เช่นกัน เมื่อปลอบใจตนเองได้แล้ว เช้าวันถัดมาเขาก็กลับมาพร้อมห้อยยาในมือ

เส้นหวายเฟิงซังสีหน้าใส่แขกไม่ได้รับเชิญ เมื่อเห็นเขาเดินเข้ามา ก็ไม่คิดจะบิดบังสีหน้าไม่พอใจของตนเองแม้แต่น้อย

รู้ว่าบุตรชายของเขาไม่สบายเช่นนี้ แสดงว่าเมื่อคืนแอบป็นกำแพงเข้ามาอีกละสิ

เส้นหวายเฟิงดำอีกฝ่ายในใจ ‘เจ้าหัวขโมย!’

เส้นจื่อนอนสะสมสะสมอยู่บนเตียงถึงสองวัน ยามที่รู้สึกตัวขึ้นมา ก็พบว่าทัศนียภาพในห้องนอนของตนเปลี่ยนไป

ห้องนี้เป็นห้องที่เขาเคยมาอยู่บ่อยครั้ง ข้าวของทุกอย่างรวมถึงการ จัดเครื่องเรือนเขาล้วนจำได้เป็นอย่างดี — ที่นี่คือห้องของเจียงเหิง

เขานอนอยู่ดี ๆ โฉนจึงโผล่มาที่นี้ได้นะ

ในตอนที่กำลังมึนงงสับสนอยู่นั่นเอง เจียงเหิงก็เลิกม่านที่เตียงแล้ว เดินเข้ามาหา เมื่อเห็นใบหน้าของเส้นจื่อที่กำลังตีหน้าบูดลุกขึ้นมา จึงค้อม กายลงใช้ริมฝีปากแนบลงมาที่หน้าผากของเส้นจื่อ “อืม ไม่มีไข้แล้ว”

เส้นจื่อตอบรับในลำคอพร้อมพยักหน้าหงิกหงัก จากนั้นก็ขยับห่าง จากคนตรงหน้าเล็กน้อยเพื่อสังเกตเจียงเหิง ในยามนี้เขายังคงสวมใส่ชุด ในพระราชพิธีประดับมงกุฎเอาไว้ มงกุฎสีม่วงทอง อากาศรู้สึกชื้น ช่าง ตัดกันแต่ก็เข้ากันได้อย่างเหมาะสม เมื่อถอยห่างออกมามากขึ้น เส้นจื่อ ก็ยังเห็นคนตรงหน้าชัดยิ่งขึ้น

รูปร่างสูงโปร่งองอาจงดงามสง่าผ่าเผย ใบหน้าเรียบเฉยเย็นชา มีกลิ่นอายสูงส่ง เมื่อได้รับการแต่งแต้มด้วยสีสันทองมงกุฎและอากาศ ก็ยิ่งทำให้น่าประทับใจมากขึ้น

เส้นจื่ออ้อมยิ้ม ก่อนจะกระดิกนิ้วเรียกให้เจียงเหิงก้าวเข้ามาใกล้ แววดตาของร่างสูงเปล่งประกายร้อนแรง ผ่าเข้าอย่างกรายเข้าไปใกล้อย่าง ว่าง่าย — ยังไม่ทันที่ริมฝีปากจะได้สัมผัสกับความอ่อนนุ่มดังที่หวัง เส้นจื่อ ก็เอื้อมมือมาที่สาบเลือดของเขาและจัดเสื้อผ้าที่ยับย่นเล็กน้อยให้กลับมา เรียบร้อยอีกครั้ง

ดูเหมือนว่าเส้นจื่อจะไม่ได้สังเกตเห็นแววดตาที่คุกรุ่นจนแทบจะ เผาไหม้ร่างของคนตรงหน้าแม้แต่น้อย ร่างบางจัดชายเสื้อให้อีกฝ่ายเสร็จ

แล้วก็เอ่ยถามเสียงนุ่มนวล “ฮ่องเต้พระราชทานนามว่าอะไร”

เจียงเหิงทำสีหน้าไม่สบอารมณ์เล็กน้อย ก่อนจะบีบคางของเส้นจื่อให้แหงนหน้าขึ้นรับจุมพิต แล้วจึงยอมตอบ “สวีนอวี่”

เส้นจื่อหลุดหัวเราะออกมา “โฉนชื่อจึงเรียกยากเช่นนี้เล่า”

ปากกล่าวเช่นนั้น แต่ในใจกลับท่องชื่อซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เจียงสวีนอวี่

เพราะมากที่เดียว

เส้นจื่อตกอยู่ในวงค์ ขณะที่แววตาของเจียงเหิงที่จ้องมองมายังเขาฉายแววอันตรายมากขึ้นทุกที เวลาผ่านไปสักพักก็ก้มหน้าลงมากัดปลายคางเบาๆ ด้วยความมันเขี้ยว กระซิบถามเสียงทุ้มต่ำ “จึงเฮ้อ เจ้าจำทุกอย่างได้แล้วใช่หรือไม่”

เส้นจื่อชะงัก เริ่มรู้สึกสังหรณ์ใจบางอย่างขึ้นมา หัวใจเริ่มเต้นเร็วและแรงขึ้น ทันทีหลังจากนั้นก็พยักหน้า “จำได้แล้ว”

เจียงเหิงจ้องมาที่เขานิ่ง “เช่นนั้นก็สมควรชดเชยให้เข้าได้แล้ว”

ใบหน้าของเส้นจื่อเริ่มขึ้นสีแดงระเรื่อ แล้วก็ไต่ยืนเจียงเหิงกล่าวต่อไปอีก “พิธีประดับมงกุฎของข้า เจ้าไม่ได้เข้าร่วม ก็ต้องชดเชยให้ข้าอีกเช่นกัน”

จากนั้นก็กล่าวต่อไปอีก “ของขวัญวันเกิดหลายปีมานี้ก็ต้องชดใช้เช่นกัน”

เส้นจื่อ “...”

แอบลักพาตัวเขาจากตระกูลเส้นมาที่นี่ก็เพราะมีเป้าหมายแต่แรกแล้วสินะ

เส้นจื่อจ้องประสานสายตากับเจียงเหิงแล้วฉีกยิ้มกว้าง เส้นผมนุ่มลื่นกระจายอยู่บนไหล่บอบบาง ใบหน้าขาวนวลถูกแต่งแต้มด้วยสีแดงระเรื่อ ยิ่งดูก็ยิ่งรู้สึกว่าคนตรงหน้าช่างน่ากินเหลือเกิน

ลำคอของเจียงเหิงแห้งผาก

เส้นจื่อเป็นคนเดียวที่สามารถปลุกอารมณ์ด้านลบของเขาขึ้นมาได้

เส้นจื่อถูกสายตาของเจียงเหิงจ้องมองจนประหม่าไปหมด ริมฝีปาก

เอียนเอ่ยคำว่า “ได้สิ” ออกมา แล้วร่างทั้งร่างก็ถูกกดลงไปนอนแผ่หราอยู่บนเตียง

เจียงเหิงกดร่างของเส้นจื่อเอาไว้ เขยคางของอีกฝ่ายขึ้นเพื่อบังคับให้ริมฝีปากสีแดงสดอ้าเปิดรับลิ้นของเขาที่สอดเข้าไปพัวพันกับลิ้นของอีกฝ่าย ลิ้นร้อนตุตุดนและเกี้ยวกระหวัดลิ้นของคนในอ้อมแขน ก่อนไล่ไปตามแนวฟันอย่างเร้าร้อนและรุนแรง

ร่างทั้งร่างของเส้นจื่อสิ้นสะท้านไปหมด ริมฝีปากส่งเสียงออกมากระหอนกระแทนเพราะถูกเจียงเหิงตะโม่จวบไม่หยุด “เจียงเหิง...อืม...”

ท้ายประโยคสั้นเทาถูกเจียงเหิงกลืนมันลงไป ยามนี้บุรุษที่อยู่เหนือร่างของเขาบ้าคลั่งและหิวกระหายราวกับสัตว์ป่าที่ไม่อาจยับยั้งความต้องการของตนเองได้ ฟันของเจียงเหิงขบเม้มลิ้นของเขาจนมันชาไปหมด รสจวบที่ถูกปรนเปรอจากคนบนร่างทำให้ตาของเส้นจื่อเริ่มพร่ามัวไปหมด

ถึงอย่างไรก็เป็นครั้งแรกของพวกเขาทั้งสองคน...จะให้เจียงเหิงเป็นฝ่ายนำก็คงไม่ค่อยดีกระมัง

เส้นจื่อคิดอย่างลับสัน แต่มือก็ไปไ้ไ้เห่าความคิด เขายื่นมือออกไปรั้งเอวของเจียงเหิงเอาไว้ จากนั้นเพียงชั่วพริบตาร่างของคนทั้งคู่ก็ถูกสลับตำแหน่งกันเป็นที่เรียบร้อย ร่างผอมบางนั่งอยู่บนหน้าท้องของเจียงเหิง เขาก็ม้วนอ้อมยิ้มให้เจียงเหิงที่นอนอยู่ใต้ร่างของตน เส้นผมนุ่มสลวยสีดำสนิทราวขนนกกากระจายทิ้งลงมาล้อมกรอบหน้าดวงมสีขวานเนียนละเอียดราวกับหยกเนื้อดี ดวงตางามมากเสียดจนเส้นจื่อไม่อาจจะสายตาไปได้

เจียงเหิงรั้งต้นคอของอีกฝ่ายให้โน้มลงมาใกล้ ฝ่ามือหนาลูบแผลของเส้นจื่ออย่างอ่อนโยนทะนุถนอม

เส้นจื่อจ้องมองคนที่นอนศิริโรราบอยู่ใต้ร่างของตนเอง พยายามรื้อฟื้นภาพในตำราการเสฟสังวาสที่เขาเคยเห็นผ่านตา ขณะที่ปล่อยให้เจียงเหิงลูบไล้เส้นผมของตนเองเล่น เขาก็ลองหยั่งเชิงวิชาโดยการจุมพิตที่หน้าผากของเจียงเหิงแผ่วเบาราวกับแมลงปอเดินบนน้ำ จากนั้นก็ประทับริมฝีปากลงไปอีกครั้ง แล้วค่อยๆ เลื่อนลงมาจุมพิตที่ริมฝีปากหยักสวยของเจียงเหิง ยื่นปลายลิ้นเล็กของตนเองออกมาตวัดลิ้มชิมรสริมฝีปากของ

คนใต้ร่าง แล้วก็ก้มลงไปกระซิบข้างหูเจียงเหิงเสียงแหบพร่า ริมฝีปาก ยิ้มพราย “หวานยิ่ง”

เจียงเหิงลมหายใจหอบถี่ แม้ใบหน้าจะยังคงสงบเยือกเย็นเหมือนเก่า ทว่าแวตากลักร้อนแรงคล้ายกองไฟขนาดย่อม

หากแวตาสสามารถกลายเป็นใบมีดได้ เกรงว่าป่านนี้เลือดผ้าของ เส้นจื่อคงถูกกรีดเป็นชิ้น ๆ ไปแล้ว

“เส้นจื่อ...” เจียงเหิงเรียกอีกฝ่ายเสียงต่ำ

เส้นจื่อขานรับเสียงแผ่ว แล้วโน้มใบหน้าลงมาจูบเขาอีกครั้ง และ อีกครั้ง

ลมหายใจของเจียงเหิงขาดห้วง ทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาจัดการพลิก ร่างของเส้นจื่อให้เป็นฝ่ายตกอยู่ที่ใต้ร่างของตนเองอีกครั้ง

เพราะถูกสลับเปลี่ยนตำแหน่งโดยไม่รู้ตัว ทำให้ใบหน้าของเส้นจื่อ ยามนี้ดูเหลือหลา ยังไม่ทันคิดอะไรออกก็ถูกเจียงเหิงตะโถมจูบลงมาอย่าง รุนแรงจนเขารู้สึกหูอื้อตาลายไปชั่วขณะ

ฝ่ามือของเจียงเหิงกำไว้อยู่ข้างศีรษะของเส้นจื่อ ก้มลงมองอีกฝ่าย ด้วยแวตาก็เปี่ยมไปด้วยความรัก ความปรารถนาอยากจะครอบครอง คนตรงหน้า แต่ก็พยายามยับยั้งซึ่งใจตนเองไว้เช่นกัน

เส้นจื่อถูกสายตาของเจียงเหิงจ้องมองเสียจนใบหน้าขึ้นสีแดงก่ำ “เจียงเหิง...”

เจียงเหิงเซ็ดเหงื่อที่ผุดพรายบริเวณขมับให้อีกฝ่ายอย่างอ่อนโยน “เอ๋ยนามข้าสิ”

เส้นจื่อก็เรียกขานอีกฝ่ายอย่างน่ารักน่าชัง “สกินอวี่”

เจียงเหิงยิ้มขบขันออกมา แวตาเป็นประกายเจิดจ้าเสียจนเส้นจื่อ รู้สึกแสบตา ชายหนุ่มก้มลงมาประกบปากเส้นจื่ออีกครั้ง เมื่อถอนริมฝีปาก ออกก็กล่าวน้ำเสียงอ่อนโยน “จิ้งเฮ่อ”

เขาต้องการเส้นจื่อ ต้องการแทบขาดใจ

วันนี้ที่เขาสวมใส่อาภรณ์สำหรับพิธีประดับมงกุฎอีกครั้งไม่ใช่เพราะ ต้องการให้ผู้อื่นเห็นว่าเขากำลังจะได้ดิบได้ดี แต่เขาต้องการให้เส้นจื่อเห็น

เจียงเหิงอดทนมานานถึงห้าปีเต็ม ได้แต่เฝ้ามองเส้นจื่อจากที่ห่างไกล เพราะไม่ต้องการให้ตนเองขาดความยับยั้งชั่งใจจนผลออกไปคว่ำรังของอีกฝ่าย เข้ามากอดจนทำให้แผนการที่วางไว้ก่อนหน้านี้ทั้งหมดต้องล่มไม่เป็นท่า แต่ ยามนี้ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นอีกแล้ว ดังนั้นต่อให้คำคืนนี้เส้นจื่อจะร้องให้อ่อนหวานเขาจนเสียงแหบแห้ง เขาก็จะไม่มีวันปล่อยอีกฝ่ายไปเด็ดขาด

【ปรบมือให้กับความรักของพวกเขาทั้งคู่!】

หลังจากที่ผ่านพ้นคำคืนนั้นมาแล้ว เส้นจื่อก็นอนเป็นอัมพาตลุกไม่ได้ อยู่ในตึกหนักเจาหวังไปหลายวัน เมื่อเริ่มดีขึ้นเขาก็ยังปฏิเสธไม่ยอมให้เจียงเหิงส่งเขากลับจวน ทั้งยังเลือกแอบหนีกลับจวนมาเพียงลำพัง

เดินกะโผลกกะเผลกกลับมา...

ดูไปดูมาก็ช่างน่ารังเกียจเหลือเกิน

เส้นเหยาและเส้นชีวชีวเมื่อทราบว่ามีพี่ใหญ่กลับมากรีบวิ่งออกมาต้อนรับ เมื่อเห็นว่าท่าเดินของพี่ใหญ่ไม่ถูกต้องก็รีบถามขึ้นอย่างร้อนใจว่า เกิดเรื่องอะไรขึ้น เส้นเหยาตอบหน้าอกตนเองดั่งป่าบ ทั้งยังแสดงท่าทางราวกับนั่งเลงโต๊ะ ประกาศเสียงดังก้องว่าผู้ใดกล้ารังแกพี่ใหญ่ เขาจะไปลากคอมันกลับมาจัดการให้เอง

ในเมื่อความจริงไม่อาจเปิดเผย เส้นจื่อกระชับสาบเสื้อเพื่อปกปิดร่องรอย ก่อนจะเอ่ยอย่างระมัดระวัง “สิ้นลัมนะ”

เส้นชีวชีวรู้สึกปวดใจเหลือเกิน “ต้องโทษอากาศที่หนาวเหน็บจนเกินไป ทำให้พี่ใหญ่ของข้าสิ้นลัม”

เส้นเหยาที่ถูกเส้นชีวชีวหัวเราะเพราะสิ้นลัมเมื่อหลายวันก่อน “...”

บทที่ 42

ตกกลางดึกเส้นจ๊อ ที่แอบหนีกลับมาที่จวนเจียบ ๆ ก็ถูกจับได้ในที่สุด

เมื่อครู่เขาเพิ่งดื่มน้ำแกงขาหมูที่เส้นชีวิตชีวนำมาให้...แม้ความจริงแล้วเขาจะไม่อยากดื่มมัน แต่เมื่อเห็นดวงตากลมโตของเส้นชีวิตซึ่งเต็มไปด้วยความห่วงใย ช่างน่ารักเสียจนเขาไม่อาจปฏิเสธได้ลงคอ

เมื่อเส้นชีวิตกลับไปแล้ว เส้นจ๊อจึงหาก่อนน้ำผึ้งมาอมไว้ในปาก ก่อนจะเดินกะเผลกกลับไปห้องของตน แล้วก็พบเข้ากับร่างของเจียงเหิงนั่งทำหน้าเรียบเฉยอยู่ที่โต๊ะภายในห้อง

ดูเหมือนจะไม่พอใจอย่างยิ่งที่เขาแอบหนีกลับจวนของตนเอง

หลังจากที่พักรักษาตัวอยู่หลายวัน ในยามนี้เขาก็ไม่ได้รู้สึกเจ็บเท่ากับวันแรก ๆ อีกแล้ว เส้นจ๊อแม้ริมฝีปากของตนเองแน่น ก่อนจะบ่นสื่อน้ำยืมแยม แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำเป็นปกติให้มากที่สุด “อ่อง-เจาหวังเสด็จมาเยือนกระหม่อมถึงที่นี่ ไม่ทราบว่ามีธุระอันใดหรือ”

เจียงเหิงเงยหน้าขึ้นมองเส้นจ๊อ

ยามนี้ร่างผอมบางตรงหน้าเขาสวมใส่อาภรณ์สีขาวสะอาดตาเหมาะกับอุปนิสัยของเจ้าตัวที่สุขภาพอ่อนโยน ดวงตาสีนิลยังคงทอประกายอ่อนโยนละมุนตา เจียงเหิงเกิดนึกถึงภาพยามที่ดวงตาดูนั้นมีน้ำตาเอ่อคลอเพราะทนต่อการรุกรานไม่ไหว

ทำให้เขาเกิดความปรารถนาอยากย้ายอีกฝ่ายขึ้นมาเป็นเท่าทวี

“...” เจียงเหิงซงักไปเล็กน้อย ก่อนจะหลุบตาลงเพื่อเก็บซ่อนแววตาอันตรายของตน มือหนาเอื้อมไปดึงร่างของเส้นจื่อลงมานั่งข้างกาย เขยคางอีกฝ่ายและโน้มใบหน้าลงไปประกบปาก ลิ้นร้อนสอดเข้าไปในโพรงปากของอีกคนเพื่อตัวตักवादลึ้มชิมความหวาน ก่อนที่รสจืดจะค่อยๆ ทวีความรุนแรงและล้าลึกมากขึ้นจนห้ามตนเองไม่อยู่

เส้นจื่อไม่ได้ขัดขืน ทั้งยังยกแขนทั้งสองข้างโอบรอบลำคอของอีกฝ่ายไว้

แววตาของเจียงเหิงฉายแววพึงพอใจ มือหนาคลายسابเลื้อยของเส้นจื่อออก ก่อนจะใช้ปลายนิ้วลากไล่ไปตามรอยแดงที่อยู่บนผิวหนังเนียนของอีกฝ่าย

เส้นจื่อเป็นคนผิวขาวละเอียดเกลี้ยงเกลา หากผิวมีแผลหรือรอยช้ำก็จะใช้เวลามากกว่าจะหายกลับมาเป็นปกติ ดังนั้นระยะนี้เขาจึงพยายามหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับบิดาของตนอย่างสุดความสามารถ มิฉะนั้นบิดาจะต้องลงโทษให้ไปคุกเขาที่หอบรรพชนอีกเป็นแน่

นิ้วเรียวยาวขื่นมาจนถึงลำคอระหงอย่างช้าๆ ให้ความรู้สึกอ่อนโยน แต่ก็จี้จี้ไม่ยอม เส้นจื่อหันหน้าหนีหลบฝ่ามือชุกขนของอีกฝ่าย แล้วกล่าวอย่างขุ่นเคือง “บอกก็ครั้งแล้วว่าอย่ากัดที่คอ”

เจียงเหิงชื่นชอบสัมผัสผิวของเส้นจื่อเหลือเกิน ดวงตาปรือลงราวกับใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวและพยักหน้าขึ้นลง

เส้นจื่อบิบบแก้มของคนตรงหน้าอย่างมันเขี้ยว “หากท่านพอเข้าใจทราบเรื่องนี้เข้า ต่อไปนี้ท่านก็อย่าหวังจะได้ปันกำแพงเข้ามาในจวนอีก”

เจียงเหิง “อ้อ?”

เส้นจื่อ “เขาจะต้องถือไม้กวาดมายืนเฝ้าอยู่ที่หน้าประตูห้องของข้าอย่างแน่นอน”

เจียงเหิง “...”

ในใจของเส้นจื่อรู้สึกแค้นขึ้นมาเล็กน้อย หลังจากผ่านคืนนั้นมาห้องเต็กก็มีรับสั่งเรียกตัวเจียงเหิงเข้าเฝ้า ทำให้พวกเขาทั้งสองยังไม่ทันได้

มีช่วงเวลาพะเน้าพะนอเอาอกเอาใจก็ต้องแยกจากกันเสียแล้ว ครั้งนี้จึงนับเป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้มานั่งสนทนากันที ๆ หลังจากเหตุการณ์คืนนั้น

โซคอดีที่เล่นจ๊อเป็นคนที่ชอบอารมณ์ความรู้สึกของตนเองได้ค่อนข้างดี ถึงแม้ในใจจะรู้สึกเขินอาย แต่ภายนอกยังคงทำที่สงบเยือกเย็นไว้ได้ “เสร็จงานแล้วหรือ”

พูดจาเหลวไหล

แม้ใบหน้าจะคงทำที่สงบเยือกเย็น แต่ในใจกลับเลอะเทอะพ่นเพื่อนเสียแล้ว

เจียงเหิงจับนิ้วของอีกฝ่ายขึ้นมาจอบเบา ๆ ก่อนจับจูงร่างของเล่นจ๊อมานั่งข้างเตียงแล้วพยักหน้าตอบรับ มือเรียวลูบไล่ไปตามเอวอบบางของอีกฝ่ายด้วยความเคยชิน แต่คำเรียวกลับขมวดมุ่น ท่าทางลังเลไม่แน่ใจ

เล่นจ๊อเห็นท่าทางเช่นนั้นก็รู้สึกกระวนกระวายขึ้นมา

เจียงเหิงทำหน้าที่ไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ยอมเอ่ยปาก “หลายวันมานี้นอกจากเรื่องวุ่นวายในกองพระคลังแล้ว ช่องใต้ตรัสถึงอีกเรื่องหนึ่งขึ้นมา”

เล่นจ๊อเงยหน้ามองเขา แม้ว่าเจียงเหิงจะไม่ได้กล่าวออกมา แต่ทว่าในใจของเขากลับบังเกิดความสังหรณ์ใจอย่างรุนแรง

เจียงเหิงเอ่ยปากบอกเล่าเรื่องราวด้วยสีหน้าสงบ “เรื่องการแต่งตั้งพระชยาน่ะ พระองค์ต้องการให้เข้ากับบิดาของท่านเสนาบดีกรมพลเรือน...”

ร่างทั้งร่างของเล่นจ๊อชาวาบ สมองชาวโพลนไปหมด แต่เพียงพริบตา ก็กลับมานั่งสงบอีกครั้ง

เขาจ้องมองไปที่บุรุษรูปร่างมอญที่ยามนี้นั่งอยู่ใกล้มาก ในใจก็ได้แต่คิดอย่างเค้าว้าหมอง ความรักระหว่างบุรุษกับบุรุษก็คงเบียดเบียนน้ำแข็งแผ่นบาง ๆ ขึ้นอยู่กับเวลาว่ามันจะละลายไปตอนไหน หรือบางครั้งเราอาจจะเป็นฝ่ายทำให้มันแตกหักด้วยน้ำมือเราเอง เขาไม่เคยคิดว่าตนเองจะได้เห็นภพยามที่เจียงเหิงอภิเษกสมรสกับสตรีนางอื่น เขาเพียงแค่ปรารถนาจะเห็นความสำเร็จของเจียงเหิงเท่านั้น...นี่ไม่ถึงว่าทุกอย่างจะเกิดขึ้นเร็วเช่นนี้

ท่านพ่อเคยบอกกับเขาแล้วว่า ‘จงอย่าได้เสียใจกับสิ่งที่ตนเองเลือก
ในภายหลัง’

เส้นจื่อไม่ได้รู้สึกเสียใจภายหลังเลยแม้แต่น้อย เขาเพียงแค่รู้สึก
ทรมานก็เท่านั้น มันเป็นความรู้สึกเจ็บปวดและอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก
ชายหนุ่มถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ‘ไม่รู้จะจัดการความรู้สึกยามนี้ของ
ตนเองอย่างไรดี จึงได้แต่ฝันบนหน้ายืมต่อไป

ยังไม่ทันได้ฟังผล หัวใจของเขาจะรู้สึกเจ็บปวดทำไมกัน

เส้นจื่อยังคงจ้องมองใบหน้าของเจียงเหิงอยู่เหมือนเดิม แต่กลับ
ขยับกายออกหลังห่างราวกับต้องการรักษาระยะห่างระหว่างพวกเขาเอาไว้
โดยที่ตนเองยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ “นั่นก็เป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรือ ท่านเอง
ก็เข้าพิธีประดับมงกุฎแล้ว สองเต๋ทรวงเป็นห่วงเป็นใยเรื่องคู่ครองก็เป็น
เรื่องธรรมดาเน่”

เจียงเหิงขมวดคิ้ว รู้สึกถึงอะไรบางอย่างจึรืบติงร่างของเส้นจื่อเข้ามา
ในอ้อมแขนของตนเอง กอดรัดร่างบอบบางเอาไว้แน่น ก่อนจะก้มลงมอง
ประสานสายตากับคนในอ้อมแขนด้วยแววตาที่เข้มขื่น “เข้าปฏิเสธไปแล้ว”

เส้นจื่อนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา บอกไม่ได้ว่ายามนี้กำลังรู้สึกดีใจหรือไม่
กันแน่

เขารู้สึกดีใจอย่างยิ่งที่ได้เห็นเจียงเหิงรับตำแหน่งที่เจ้าตัวสมควรได้รับ
มานานแล้ว เพื่อล้างแค้นให้แก่คู่สองเฮาและองค์หญิงหานหนิง การที่
สองเต๋มีรับสั่งให้เจียงเหิงอภิเษกสมรสกับธิดาของท่านเสนาบดีกรมพลเรือน
นับเป็นการเปิดทางให้แก่เจียงเหิงเลยด้วยซ้ำ

หากว่าเจียงเหิงแต่งงานกับคุณหนูผู้นั้น โอกาสที่จะได้แก้แค้นก็ยังมี
มากขึ้น หลังจากนี้ไปจะทำอะไรก็ดูจะง่ายตายขึ้นเป็นกอง

เพียงแต่หัวใจของเขากลับไม่ปรารถนาที่จะได้เห็นเจียงเหิงแต่งงาน
กับผู้อื่น

แม้จะรู้ว่าไม่อาจแต่งงานกับเขาได้ แม้จะรู้ว่าไม่อาจเปิดเผยต่อคน
ทั่วหล้าว่าพวกเขาสองคนรักกัน แม้จะรู้ว่าไม่มีผู้ใดมาตีสมสู่รามงคลหรือ
อวยพรให้แก่เขา...แต่เส้นจื่อก็ไม่อาจทนเห็นเจียงเหิงแต่งงานได้จริงๆ

ต่อให้เจียงเหิงจะยังรักเขาเหมือนเดิมและไม่ได้รู้สึกหรือมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับสตรีที่อภิเษกสมรสเข้ามาเป็นพระชายานางนั้นก็ตาม แต่... เขาก็ไม่ยากเห็นอยู่ดี

เส้นจื่อรู้สึกตกตะลึงกับความคิดของตนเองเหลือเกิน ตัวเขาในยามนี้
ไร้ซึ่ง ‘ความพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่’ และ ‘ใจคอกว้างขวาง’ ที่เคยมี ขณะนี้ที่
เส้นจื่อยิ้มเย้ยหยันตัวเอง คางของเขาก็ถูกเซยขึ้น แววดตาของเจียงเหิงที่มอง
มาที่เขาฉายแววจริงจั่งและตื้อตึง “ข้าจะไม่แต่งกับผู้ใดทั้งนั้น นอกจากเจ้า”
เพียงได้ฟังก็รู้สึกอบอุ่นไปทั้งหัวใจ

เส้นจื่อฉีกยิ้มกว้าง แววดตาเปล่งประกายแวววาว เขาจะเอาแต่คิด
เรื่องพวกนี้ไปทำไมกัน ยิ่งเขาคิดมากเท่าใดก็เหมือนกับเอาไม้ตอกลงบน
หัวใจที่เปราะบางของตนเองเท่านั้น เมื่อคิดได้เช่นนั้นเส้นจื่อก็ก้าวด้วย
สีหน้ายิ้มแย้ม “อืม ข้าเชื่อท่าน”

หรืออย่างน้อยก็ในตอนนี้

มนุษย์อย่างเราชั่วเร็วก็ต้องเปลี่ยน ก็เหมือนเจียงเหิงที่หากเปรียบเทียบ
กับเมื่ออดีต คนตรงหน้าเขาเปลี่ยนแปลงไปมากเหลือเกิน

เส้นจื่อรู้ว่าความรู้สึกของเจียงเหิงที่มีต่อเขาจะไม่มีวันเปลี่ยน แต่
เรื่องบางเรื่องในอนาคตไม่ใช่อยากหลีกเลี่ยงก็สามารถหลีกเลี่ยงได้พ้น

แล้วหากช่วงเวลานั้นมาถึง เขาจะยังเลือกที่จะเผชิญหน้ากับปัญหานั้น
อย่างกล้าหาญ หรือล่าถอยเหมือนคนขี่ลลาดกันนะ?

เจียงเหิงขมวดคิ้วแน่นเป็นปม ความรู้สึกของเขาเจ็บแสบมากพอ
ที่จะมองออกว่ารอยยิ้มที่เส้นจื่อเผยออกมาเป็นของปลอม แต่ในยามนี้
ก็ไม่รู้จะหาเช่นไรถึงจะทำให้เส้นจื่อกลับมายิ้มอย่างจริงใจได้อีกครั้ง

แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่รู้สึกผิดแม้แต่น้อยที่ยอมบอกเส้นจื่อไปตรงๆ
เพราะขึ้นเขาเลือกที่จะปิดบังมันเอาไว้จากคนตรงหน้า แล้วเส้นจื่อไปได้ยิน
ข่าวลือที่แพร่สะพัดออกมา เมื่อถึงตอนนั้นเส้นจื่ออาจจะรู้สึกแย่งกว่า
ยามนี้เสียอีก

ถ้อยคำสัญญาที่กล่าวขึ้นมาลอยๆ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่เพียงพอ
ทุกอย่างล้วนต้องใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์

หลังจากผ่านวันหยุดยาวในช่วงปีใหม่ไปแล้ว ขุนนางภายในราชสำนักก็กลับมาอยู่กับงานของตนเองอีกครั้ง และที่ยิ่งวุ่นวายที่สุดก็เห็นจะเป็นกองพระคลังที่เพิ่งถูกกวาดล้างคนไปมากนั่นเอง

แต่เจียงเหิงที่วุ่นวายมาหลายวันไม่เว้นช่วงปีใหม่กลับว่างงานสวนทางกับผู้อื่นเสียอย่างนั้น ว่างถึงขั้นลักพาตัวเส้นจื่อที่วัน ๆ เอาแต่ชุกตัวอยู่ภายในจวนตระกูลเส้นกลับตำหนักของตนเอง ในแต่ละวันก็ทุ่มเหง่ทั้งกายและใจเพื่อดูแลเส้นจื่อที่เอาแต่ทำตัวเซื่องซึมเกียจคร้านผู้นั้น ดูอย่างไรก็เหมือนเจียงเหิงกำลังเลี้ยงสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่ง

นี่เป็นความคิดของอาจิว — เขาจ้องมองเจียงเหิงที่กำลังลูบศิระของเส้นจื่อจากอีกฟาก ซ่างเป็นภาพที่ขัดหูขัดตาเขาเสียเหลือเกิน

ระยะหลังมานี้เขาก็เอาแต่วิ่งเข้าออกจวนตระกูลเส้นเป็นว่าเล่นโดยที่คนในจวนก็ไม่มีใครได้คิดขัดขวาง ยามนี้จึงเรียกได้ว่าเขาสนิทสนมกับเส้นจื่อจื่อ และเส้นเหยามากขึ้นพอที่จะนับเป็นสหายกันได้แล้วด้วยซ้ำ เพียงแต่ความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับเส้นจื่อจื่อกลับยังไม่มีความคืบหน้าเลยแม้แต่น้อย

อาจิวรู้สึกเศร้าใจยิ่งนัก

เส้นจื่อมองออกมาเห็นอาจิวกำลังตีหน้ายุ่งเพราะคิดเรื่องอะไรอยู่ จึงตัดสินใจที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลืออีกฝ่ายสักครั้งเป็นช้อยกวัน

หลังจากผ่านพ้นช่วงปีใหม่ ทั้งเส้นจื่อจื่อและเส้นเหยาที่จะต้องเดินทางกลับสำนักเรียนแล้ว ท่านผู้อาวุโสที่เป็นเจ้าของสำนักเรียนเป็นสหายเก่าแก่ของท่านผู้ตรวจการเส้น อยู่ที่นั่นพวกเขาทั้งสองจะปลอดภัย แต่ระหว่างที่เดินทางไปจากเมืองหลวงก็สุดจะรู้

เส้นจื่อจึงเสนอแผนการบางอย่างให้แก่เจียงเหิง ในเมื่อเขาดูแล้วเส้นจื่อจื่อเองก็ไม่ได้รังเกียจรังอนอะไรอาจิว อีกทั้งยังดูมีใจให้เสียด้วยซ้ำ เจียงเหิงเองก็ไม่ขัดข้องใจอะไรที่จะลงมือช่วยองค์รัชคนสนิทของตนเองสักครั้ง

เจียงเหิงออกคำสั่งให้อาจิวเป็นผู้คุ้มครองสองพี่น้องตระกูลเส้นกลับไปยังสำนักเรียนที่ตั้งอยู่ห่างจากเมืองหลวง

เมื่อแผนการทุกอย่างเริ่มดำเนินไป เส้นจื่อก็บิบแก้มเจียงเหิงแล้วยิ้ม

จนตาหยี จากนั้นก็ตรวจวลแก่เขาด้วยการจับแก้มอีกฝ่ายเบา ๆ

ยามนี้พวกเขาทั้งสองนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ที่อาจิวออกแบบให้ โดยเฉพาะ เมื่อเจียงเหิงถูกอีกฝ่ายจุมพิตที่แก้มซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็เริ่มทนไม่ไหว เหมือนถูกจุดไฟแห่งความปรารถนาขึ้นมาอีกครั้ง เพียงชั่วพริบตาก็ทำการกตรางของเส้นจื่อให้นอนราบลงบนเก้าอี้

เก้าอี้ตัวนี้มีขนาดเหมาะสม อาจิวทำได้ไม่เลวเลยทีเดียว

เส้นจื่อตะลึงอยู่ได้เพียงครู่เดียวเท่านั้น จากนั้นก็เอื้อมมือขึ้นคล้องคอเจียงเหิง พลางกล่าวน้ำเสียงหยอกเย้า “หลงไหลข้าถึงเพียงนี้เชียว? ร่วมรักกันกลางวันแสก ๆ เช่นนี้ ชัดต่อจารีตประเพณีนะพะยะคะ”

แม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่ขालึก ๆ ของตนเองกลับเอาแต่ถูไถช่วงล่างของเจียงเหิงไปมา

หลังจากคำคืนที่เขาได้ประดับมงกุฎ เจียงเหิงก็ไม่ได้แตะต้องเส้นจื่ออีกเลย เมื่อมาถูกคนใต้ร่างยั่วชวนเช่นนั้นจึงไม่อาจทนได้อีกต่อไป ก็ลงประกบริมฝีปากตูดกลืนเสียงของเจ้าคนช่างพูดที่นอนอยู่ใต้ร่างทันที

ในช่วงเวลาที่คนทั้งสองกำลังพลอดรักกันอย่างแนบชิดจนไม่อาจแยกจากกันได้ นั่น พลันเสียงเคาะประตูห้องตำราก็ดังขึ้น

เสียงนั้นทำให้หน้าหนา ๆ ของเส้นจื่อถูกแผดเผาจนใบหน้าแดงก่ำไปหมด ตื่นตระหนกจนวิญญาณแทบจะหลุดออกจากร่าง ร่างบอบบางพยายามผลักไสเจียงเหิงให้ลุกออกจากร่างของตน

เจียงเหิงโน้มกายลงมาจุมพิตหน้าผากที่ขึ้นเหงื่อของอีกฝ่าย ไม่เพียงไม่ถอยกายออกห่าง ยังกตรางเข้าไปแนบชิดยิ่งกว่าเดิม ร่างกายขยับเคลื่อนไหวต่อไป แต่น้ำเสียงที่กล่าวออกมากลับยังสงบราบเรียบ “มีอะไร”

เส้นจื่อกัดริมฝีปากของตนเองแน่นเพื่อสกัดกั้นเสียงครวญครางของตนเอง ก่อนจะยันกายขึ้นนั่งลำคอของเจียงเหิงให้โน้มลงมา แล้วกตบ่าของเจียงเหิงเอาไว้ แต่นั่นกลับยิ่งเป็นการกระตุ้นให้การเคลื่อนไหวของเจียงเหิงยิ่งรุกเร้ารุนแรงมากขึ้น

ร่างที่ยืนอยู่ภายนอกห้องไม่ได้ยินเสียงอนุญาตให้เข้าไปด้านในก็ได้แต่ยืนนิ่งอยู่กับที่ ผ่านไปสักพักจึงเอ่ยขึ้น “ท่านอ๋อง กระหม่อมกลับมาแล้ว

พะยะค่ะ”

เพยซิง?!

เพยซิงกลับมาแล้ว?

เส้นจื่อตาปรีอ โบหน้าแดงชานกว่าเดิม

เพยซิงชอบเจียงเหิง เรื่องนี้เขาไม่เคยลืม

ยามนี้ระยะห่างระหว่างพวกเขา มีเพียงแค่ประตูกันเท่านั้น เจียงเหิง ก็กำลังง่วนอยู่กับภาระบางอย่างที่ไม่สามารถอธิบายได้ ถ้าหากว่า พวกเขาเกิดเพลลอสั่งเสียอะไรออกไป แล้วเพยซิงได้ยื่นเข้าจนฟังประตู เข้ามา...เห็นภาพระหว่างเขาและเจียงเหิงเข้า มลทินในครั้งนี้อ้อให้อากล้าง ก็คงล้างไม่ออก

เมื่อสัมผัสได้ถึงความตื่นตระหนกของเส้นจื่อ เจียงเหิงกลับแยมยิ้ม ออกมาอย่างที่ทำให้ยาก เป็นรอยยิ้มที่งดงามราวกับผลึกน้ำแข็ง น่าตื่นตาตื่นใจแต่ก็มลายหายไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน เจียงเหิงจุมพิตริมฝีปาก บวมช้ำของคนใต้ร่างอย่างปลอบโยน จากนั้นก็กระซิบแนบใบหู “ผ่อนคลายนะหน่อย”

เส้นจื่ออยากจะทำอะไรบางอย่างให้ตกเก้าอี้!

เจียงเหิงพยายามปรับสหายใจของตนเอง ก่อนจะขานตอบเสียง เย็นชา แล้วก็เอ่ยถามขึ้นอีก “สำนึกผิดแล้ว?”

เส้นจื่อทนไม่ไหวจะต้องทุบหน้าอกของเจียงเหิงไปแรงๆ ที่หนึ่ง

ไม่ยอมให้เพยซิงถอยออกไป เห็นได้ชัดว่าจริงใจ

เพยซิงเองก็รู้สึกงงสนทนเท่าที่ไม่น้อยว่าเจียงเหิงจึงไม่ยอมให้ตน เข้าไปภายในห้อง แต่กลับเลือกที่จะคุยผ่านบานประตูเช่นนี้ แม้จะไม่เห็น หน้าเจียงเหิง แต่เจ้าตัวก็ยังก้มหน้าอย่างคนสำนึกผิด “กระหม่อมสำนึกผิด แล้วขอรับ”

ทันทีที่เส้นเสียงพูด เขาก็ได้ยินเสียงสะท้อนให้ที่ดังออกมาจากภายใน ห้อง หัวใจของเขาเริ่มเกิดความรู้สึกวุ่นวายขึ้นมา “เกิดอะไรขึ้นหรือพะยะค่ะ”

ว่าพลางก็ตั้งใจจะผลักประตูเข้าไปด้านใน แต่เพียงแค่ฝ่ามือแตะลง บนบานประตูก็ได้ยินเสียงสงบเยือกเย็นของเจียงเหิงกล่าวขึ้นก่อน “ไม่มี

อะไร ในเมื่อสำนักผิดแล้วก็ถอยกลับไปเสีย”

เพยซิงนิ่งงัน แต่ก็ยังพยักหน้าและยอมถอยห่างออกไปอย่างว่าง่าย
 ครั้งปีมาแล้วที่ไม่ได้พบหน้าเจียงเหิง เมื่อได้ยินว่าเจียงเหิงอนุญาต
 ให้เขากลับมาที่เมืองหลวงได้ ก็ยินดีปรีดาเสียจนน้ำตาแทบร่วง คอบม้าเร็ว
 ทั้งวันทั้งคืนโดยไม่ยอมหยุดพักเพื่อหวังที่จะกลับมาพบหน้าเจียงเหิงให้
 เร็วที่สุด

แต่ทว่า...เจียงเหิงกลับไม่ยอมพบหน้าเขา

มือที่อยู่ภายใต้แขนเสื้อกำไว้จนแน่น เพยซิงหันหลังกลับไปมองที่
 ห้องตำราอีกครั้ง เมื่อคิดว่ายามนี้เส้นจื่ออยู่ภายในห้องนั้นก็ชบกลมแน่น

ในหัวเขาแต่เฝ้าถามตนเองว่าพวกเขาอยู่ในห้องทำอะไรกัน เพยซิง
 เดินไปตามระเบียบทางเดินได้สักพักก็พบร่างของหลิวอวี่ยืนพิงต้นไม้อยู่
 เบื้องหน้าตน

หลิวอวี่จ้องมองพี่ชายของตนเองด้วยใบหน้าเรียบเย็น แต่แววตา
 ที่มองมาคล้ายกับจะอ่านใจของคนได้อย่างไรอย่างนั้น ผ่านไปสักพักหลิวอวี่
 ก็กล่าวออกมาเสียงเรียบ “ท่านพี่ ท่านยังไม่สำนักผิดเลยสักนิด”

เพยซิงไม่อยากจะสนใจน้องชายของตนเองจึงกลับหลังหันเดินหนีไป
 อีกทาง

หลิวอวี่ก็ไม่คิดตั้งอีกฝ่ายเอาไว้ แต่ยังคงกล่าวต่อไป “คนที่อยู่ใน
 ห้องตำรากับท่านอ๋องก็คือคุณชายเส้น”

เพยซิงชะงักฝีเท้า ขยับปากยิ้มเย็น “แล้วอย่างไรเล่า ตราบใดที่
 ท่านอ๋องยังเอาแต่พะเน้าพะนอเอาใจเขาคอนั้น เขาก็จะเป็นเพียงเจ้าหน้าชาว
 ที่ทำอะไรไม่เป็นไป ช้าเร็วก็ต้องทรงเมื่อเขาอย่างแน่นอน”

หลิวอวี่ส่ายหน้าอย่างระอ่าใจ ไม่คิดจะกล่าวอะไรอีก ด้านเพยซิง
 กลับรู้สึกกระสับกระส่ายจนต้องนวดขมับของตนเองและรีบก้าวเดินออกไป
 จากที่นี่โดยเร็วที่สุด

หลังจากที่ผ่านช่วงเวลาเฝ้าร้อนจนถึงขีดสุดไปแล้ว เส้นจื่อก็ได้แต่เอนกาย
 นอนนิ่งอยู่บนเก้าอี้อย่างไร้เรี่ยวแรงราวกับจิตวิญญาณหลุดหายจากร่าง

ไปถึงเจ็ดส่วน เริ่มรู้สึกว่าตนคิดผิดที่ส่งอาจิวออกไปจากตำหนัก

จนกระทั่งเจียงเหิงพาเส้นจื่อกลับมาที่ห้องนอน ทำความสะอาดร่างกายให้ ตอนนั้นเองที่วิญญาณของเขาค่อยๆ กลับมาสู่ร่างอีกครั้ง เส้นจื่อนอนพลิกตัวไปมาบนเตียง รู้สึก่วงงุนเต็มทน แม้แต่แรงที่ตั้งใจจะเตะเจียงเหิงให้กระเด็นก็กลับกลายเป็นเพียงแรงสะกิดเบาๆ เท่านั้น

เจียงเหิงเองก็ไม่ได้รู้สึกโกรธเคืองแม้แต่น้อย ทั้งยังคว้าฝาเท้าขาวๆ ของอีกฝ่ายขึ้นมาจูบอย่างรักใคร่ เมื่อกลุ่มเจ้าแม่วน้อยจอมเกียจคร้านที่กำลังหงุดหงิดจนหลับไปแล้ว ร่างสูงจึงเดินกลับไปยังห้องตำรา

ชายหนุ่มหยิบเอาราชโองการที่ได้รับมาเมื่อวานเปิดอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้ง แวตาค่อยๆ หม่นหมองลง

บทที่ 43

วันต่อมาเจียงอู่ก็มาเยือนถึงหน้าตำหนัก

เสด็จแม่แท้ ๆ ขององค์รัชทายาทเป็นคนไร้वासนา เมื่อหลายปีก่อนที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันจะได้ขึ้นครองบัลลังก์ นางก็จากโลกใบนี้ไปก่อนแล้ว ต่อมาได้มีการแต่งตั้งผู้ของเฮาขึ้นมา ฮ่องเต้จึงทรงมอบองค์รัชทายาทให้อยู่ในความดูแลของผู้ของเฮา

เมื่อก่อนเสด็จจื่อไม่ใช้คนชอบคิดเล็กคิดน้อย บัดนี้เมื่อย้อนกลับมาคิดดูอีกครั้ง สมัยที่เขาและเจียงเหิงเหิงจะรู้จักกัน ความสัมพันธ์ยังไม่ค่อยดีนัก หากเจียงเหิงเถียงสู้เขาไม่ได้ก็จะบ่นพึมพำถึงพี่ชายขึ้นมา

พี่ชายที่วาก็คือเจียงอู่สินะ

ดูเหมือนว่าสายสัมพันธ์ของพวกเขาสองพี่น้องจะไม่เลวเลยทีเดียว

สำหรับเสด็จจื่อแล้ว ภาพลักษณ์ขององค์รัชทายาทที่ติดอยู่ในความทรงจำไม่นับว่าดี แต่ก็ไม่อาจนับว่าแย่ เพียงแต่เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายไม่ค่อยชอบตนเองเท่าใดนัก ดังนั้นไม่ต้องรอให้เจียงเหิงพาคนเข้ามาในห้องตำราเสด็จจื่อก็ลากสังขารตนเองออกจากห้องไปเดินเล่นรอบ ๆ ตำหนักเสียเอง

ด้านนอกยังมีหิมะเกล็ดเล็ก ๆ ปรอยปรายลงมา เสด็จจื่อไม่ได้สวมเสื้อคลุมออกมาแต่กลับออกมาเดินอยู่ข้างนอก ตัวเกียดคร้านก็คือตัวเกียดคร้าน แม้กระทั่งหิมะที่ติดอยู่บนร่างกายก็เกียดคร้านเกินกว่าจะปัดออก ปล่อยให้หิมะพวกนั้นเกาะติดร่างกายราวกับเงาตามตัว ร่าง

บอบบางที่ยืนอยู่กลางลานกว้างดูเปราะบางเหลือเกิน มองแค่ปราดเดียวก็รู้ว่าเจ้าตัวจะต้องหนาวมากเป็นแน่

เจียงเหิงนัวหน้า หัวใจรู้สึกเจ็บปวดและอัดอั้นอย่างบอกไม่ถูก เขาจับจูงร่างของเส้นจื่อมายังระเบียบียงทางเดิน ก่อนจะปิดเศษหิมะที่เกาะอยู่บนร่างบอบบางของอีกฝ่ายอย่างเบามือ จากนั้นก็ถอดเสื้อคลุมของตนเองสวมใส่ให้อ่างอย่างเบามือ ฝ่ามือหนายกขึ้นมาลูบไล้ใบหน้าเย็นจัดของคนตรงหน้าพลางเอ่ยถาม “ไหนจึงหนีมาอยู่ตรงนี้ได้”

อารมณ์ของเส้นจื่อในยามนี้ไม่สู้ดี เขาลองคิดๆ ดูแล้วความรู้สึกของตัวเองเขาไม่จำเป็นต้องปิดบังเจียงเหิงเสียน้อย จึงได้เอ่ยออกไปตามตรง “องค์รัชทายาทดูเหมือนจะไม่ค่อยชอบข้าเท่าใดนัก อีกอย่าง พวกท่านมีเรื่องต้องปรึกษาหารือกัน ข้าเลยคิดว่าไม่ไปขวางหูขวางตาพระองค์จะดีกว่า”

น้ำเสียงของเส้นจื่อเต็มไปด้วยความซื่ออกซื่อใจและใจคอกว้างขวาง คำพูดพวกนี้เป็นคำพูดที่ออกมาจากใจจริงๆ ไม่ได้คิดจะ ‘พ้อง’ แม้แต่น้อย ทว่าเจียงเหิงที่ได้ยินเช่นนั้นกลับรู้สึกเหมือนมีมีดกรีดลงกลางใจอย่างไรอย่างนั้น

ชายหนุ่มยื่นมือจับเอวอยู่นาน ก่อนจะคว้าร่างบอบบางของอีกฝ่ายเข้ามาในอ้อมแขนของตนเองพร้อมกับคนที่ถูกฝังอยู่ใต้พื้นหิมะมาตลอดชีวิต แล้วค้นพบความอบอุ่นที่ตนเองโหยหามานาน “ไม่ว่าหน้าไหนก็ไม่มีสิทธิ์มาบอกว่าเจ้าขวางหูขวางตา ไม่ว่าข้าจะทำอะไรเจ้าก็มีสิทธิ์ที่จะรู้ทั้งนั้น”

แววตาของเขาล้ำลึก บ่งบอกว่าชายหนุ่มตรงหน้ากำลังกล่าวความจริง ฝ่ามือของเส้นจื่อที่กำลังจะยกขึ้นโอบร่างของเจียงเหิงตอบชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยกขึ้นมาโอบกอดร่างของเขาไว้แน่น ความกระสับกระส่ายและความไม่สบายใจค่อยๆ เลือนหายไป เส้นจื่อแ้มรอยยิ้มอ่อนหวานกล่าวเสียงนุ่มนวล “แต่เรื่องนี้ฉันรู้มากนักร้อยมไม่ตี – หากว่าองค์รัชทายาททรงไม่ต้องการให้ข้ารู้ ข้าก็ขอไม่รู้ว่า ท่านก็รีบกลับไปเถอะ ให้พระองค์รอนานเกินไปไม่ตีนะ”

เจียงเหิงยังคงขมวดคิ้วมุ่นคล้ายอยากจะทำอะไร แต่ทว่าเส้นจื่อกลับยกนิ้วขึ้นแนบริมฝีปากของเขาเอาไว้ ใบหน้างมดงามหมดจดคลี่ยิ้ม

อ่อนหวานให้เขา “เจียงเหิง ข้าไม่ได้รู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับความเป็นธรรม แม้แต่น้อย แล้วอีกอย่างข้าก็ไม่ใช่คนซึ่งอ่อนเสียหน่อย ท่านก็รู้จักข้าดี ไม่ใช่หรือ”

เจียงเหิงจ้องมองเส้นจื่อ แวตาสีนิลทอประกายอ่อนโยน ริมฝีปากโค้งเป็นรอยยิ้มอบอุ่น ดวงตากระจ่างใสราวกับไข่มุกเม็ดงามสองเม็ด ยามที่จ้องมองมายังร่างบอบบางตรงหน้าก็เต็มไปด้วยความรักใคร่และพึงพอใจ

คำพูดที่ตั้งใจจะเอื้อนเอ่ยถูกกลืนหายลงไปในลำคอ เจียงเหิงจุ่มพิตนิ้วของเส้นจื่อ ก่อนจะแนบศีรษะคลอเคลียกับชอกคอเส้นจื่อพลางกล่าวเสียงเบา “ขอโทษนะ”

“ทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุดก็พอแล้ว” เส้นจื่อเอ่ยพลางลูบศีรษะอีกฝ่ายอย่างปลอบโยน สัมผัสสลิ้นมือไม่เหลวทีเดียว จากนั้นก็ยิ้มจนตาหยีอดไม่ได้ที่จะยิ้มชมของร่างสูงอีกสองสามครั้ง เจียงเหิงในยามนี้ราวกับสิงโตเจ้าป่าที่ถูกเลี้ยงจนเชื่อง ยอมยี่นนิ่งๆ ให้เขาจับแต่โดยดี

รจนกระทั่งเจ้าตัวเกะเกะเหนียวเหนียวอย่างเจียงเหิงยอมจากไปแต่โดยดี เส้นจื่อก็กระชับเสื้อคลุมและเดินไปยังลานบ้านอีกครั้ง ไม่ใช่ว่าเขาอยากทรมานร่างกายตนเอง แต่นั้นเป็นเพราะความเคยชินของตัวเองต่างหาก

ทันทีที่เดินมาถึงบริเวณสวน หูของเขาก็ได้ยินเสียงเย็น ๆ ของใครบางคน เส้นจื่อหรีดตาลงพลางกวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วก็พบกับร่างของเฟยซิงที่เดินออกมาจากด้านหลังภูเขาล่อง

ครึ่งปีที่ไม่ได้พบเฟยซิงยังคงเหมือนเดิมไม่มีผิด สิ่งเดียวที่ต่างออกไปเห็นจะเป็นสีผิวที่คล้ำขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อยเท่านั้น

เส้นจื่อยิ้มออกมาเล็กน้อย “นานแล้วที่ไม่ได้พบ”

เฟยซิงไม่ตอบ ทั้งยังจ้องมองบุรุษตรงหน้าด้วยแววตาซับซ้อน

ภาพที่เจียงเหิงอดอ้อนและเอาแต่ก่อร่างของเส้นจื่อเอาไว้ไม่ยอมปล่อยเมื่อครู่อยู่ในสายตาของเขามาตั้งแต่แรก ทั้งยังมีภาพของเจียงเหิงที่ยอมก้มศีรษะให้เส้นจื่อว่ากล่าวสั่งสอนตนเองตามใจชอบนั้นอีก แม้สีหน้าของท่านอ๋องจะยังคงราบเรียบดังเดิม แต่ท่าว่าท่าทางโอนอ่อนผ่อนตาม

ราวกับเป็นคนละคนที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน

เพียงรู้สึกอิจฉาจนกัดฟันกรอด

แต่ที่อยากจะกัดที่สุดก็เห็นจะเป็นเส้นจ๊อ

ทว่าท่าทางของเจียงเหิงแสดงชัดเจนอยู่แล้วว่าเจ้าตัวไม่อาจขาดเส้นจ๊อไปได้ ดังนั้นเพียงจึงไม่รู้ว่าเขาควรกล่าวอะไรออกไปดี — อีกห้วงก่อนที่เจียงเหิงจะเดินออกไปก็ได้ปรายตามองมาทางเขอีกด้วย คล้ายกับรับรู้ว่าเขากำลังแอบมองอยู่

เมื่อเห็นเพียงเอาแต่ยืนนิ่งไม่พูดไม่จา เส้นจ๊อทอดกอดมองอีกฝ่ายอย่างอดทน จนผ่านไปครู่ใหญ่หลิววี้ก็เดินมาทางนี้พร้อมม้วนและเตาอุ่นมือ¹ องค์กรักษ์หนุ่มเหลือบมองที่ชายตนเองเล็กน้อย ก่อนจะส่งของในมือให้แก่เส้นจ๊อ “คุณชายเส้น ท่านอ่องทรงกำชับให้ข้านำข้าวของพวกนี้มาให้ท่านขอรับ แล้วยังตรัสอีกว่า อย่าได้อายุข้านอกตากลมหนาวนัก ประเดี๋ยวจะเป็นหวัดขึ้นมาก็ขอรับ”

เจียงเหิงจงใจลึนระ

เส้นจ๊อคิดอย่างประหลาดใจขณะที่ยื่นมือไปรับเตาอุ่นมือ หลิววี้ก็ยื่นगरร่วมให้คุณชายเส้น พลางส่งสายตาดักเตือนไปยังเพียง

จนถึงบัดนี้เพียงก็ยังง่สาวอะไรไม่ออก ก่อนหน้านั้นโทะสทำให้โลหิตในกายของเขาเดือดปุด ๆ และแผดเผาจิตใจด้วยไฟอิจฉา แต่เพียงแค่ชั่วพริบตาที่ได้สบตาหลิววี้ ร่างกายและจิตใจของเขาก็เย็นลงหลายส่วน เพียงถึงตาสไ่ร่องชาย จากนั้นก็เดินโมโหกระทบตกระเียบตออกไปโดยไม่หันมามองเส้นจ๊ออีกเลย

เส้นจ๊อถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก — ความรักทำให้คนตาบอดโดยแท้ เพียงผู้นี้เป็นคนนุ่มป้าม ทว่าตัวเขาเองกลับไม่ได้รู้สึกเอือมระอาที่เพียงชอบเจียงเหิงแม้แต่น้อย เพราะตัวเขาเองก็ติดอยู่ในห้วงความรักที่มีต่อเจียงเหิงอย่างลึกซึ้งเช่นกัน ทั้งเขาและเพียงต่างก็มีอาการเดียวกัน

¹手炉 อุปกรณ์สร้างความร้อน ลักษณะคล้ายหม้อหุงข้าว ฝาปิดมีช่องระบายความร้อนเพื่อให้ความไฟจากใต้หรือไม้หอมเผาไหม้ล้อยออกมาส่งความร้อนแก่ผู้ถือ

เป็นคนหัวอกเดียวกัน

ขอเพียงเพียงซิงไม่คิดทำอะไรนอกกรอบ เส้นจื่อก็คิดว่าตนเองสามารถอยู่ร่วมกับเพียงซิงในตำแหน่งอ่องเจาหวางแห่งนี้ได้อย่างสงบสุขแน่นอน เพียงแค่ครึ่งปีที่อีกฝ่ายออกจากเมืองหลวง เพียงซิงดูใจเย็นกว่าเมื่อก่อนมากทีเดียว เส้นจื่อหันมามองหลิวอวี่ที่ยืนอยู่ข้างกายอย่างเป็นกังวล ดูเหมือนว่าหลิวอวี่เองก็กังวลอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

หลิวอวี่เป็นคนเคร่งขรึมพูดน้อย ทว่าแววดากกลับตรงไปตรงมารู้สึกอย่างไรแววดากก็ฟ้องออกมาจนหมด เมื่อเขารับรู้ถึงสายตาของเส้นจื่อก็หันกลับมามอง “คุณชายเส้น พี่ชายของข้าจงรักภักดีต่อท่านอ่องยั้งชีพนิสสัยแก่แท้ไม่ใช่คนชั่วร้าย เพียงแต่พวกเราสองพี่น้องสูญเสียอะไรมามากเกินไป เหลือเกิน สิ่งเดียวที่จะทำให้เขาตัดใจได้ก็คงมีเพียงความตายเท่านั้น —”

ก่อนหน้าที่เส้นจื่อยังไม่มาปรากฏตัวที่ตำแหน่งองค์หญิง เพียงซิงยังพอหลอกตนเองได้บ้างว่าคนที่เจียงเหิงต้องการมากที่สุดก็คือพวกเขาสามคน หากเจียงเหิงไม่รู้สึกรักชอบในตัวเขา ข้างกายของเจียงเหิงก็คงไม่มีผู้ใดติดตาม

หลิวอวี่นี่ไปครู่หนึ่ง เพราะเขาเป็นคนพูดน้อย ยามที่จะพูดแต่ละครั้งจึงต้องใช้เวลาในการเรียบเรียงคำพูด จากนั้นไม่นานคำพูดเรียบง่ายรื่นหูก็กล่าวออกมาอีกครั้ง “ที่ทรงเรียกตัวเขากลับมาก็เพราะข้า ดังนั้นข้าจึงต้องคอยจับตาดูเขาไว้ขอรับ”

เส้นจื่อพยักหน้า อดไม่ได้ที่จะพิจารณามองหลิวอวี่อย่างถี่ถ้วน

ในจำนวนราชวงศ์ครักซ์ทั้งสามคนของเจียงเหิง อาจิวเป็นคนเฉลียวฉลาดมั่นคง เพียงซิงทำงานคล่องแคล่วว่องไวแต่หุ่นหันปลิ้นปล้อน และหลิวอวี่คือคนที่เจียบขรึมพูดน้อยที่สุด ยามที่ได้รับคำสั่งก็พร้อมจะปฏิบัติหน้าที่โดยไม่พูดอะไรสักคำ

หลิวอวี่ถูกสายตาก็มองมาอย่างสำรวจตรวจตราทำให้เริ่มลนลานขึ้นมาบ้างแล้ว “คุณชายเส้น?”

เส้นจื่อยิ้มออกมา แล้วเริ่มก้าวเท้าเดินไปตามระเบียบทางเดิน ทั้งให้หลิวอวี่ได้แต่เร่งฝีเท้าตามไปอย่างจงนสนทนศัพท์ แล้วจู่ๆเส้นจื่อก็หันกลับมา

และยื่นเตาอุ่นมือมาให้ จากนั้นก็หยิบร่มที่อยู่ในมือของเขาไปถือไว้เสียเอง ตามมาด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย “ข้าจะออกไปดื่มน้ำสุราสักหน่อย หากว่าอีกประเดี๋ยวท่านอ่องทรงถามหา เจ้าก็บอกให้เขาตามไปพบข้าที่เดิมก็แล้วกัน”

กล่าวจบก็เดินไปที่กำแพงสูง พลิกกายกระโดดออกนอกกำแพงไป หลิววี่ก็ลื่นคำพูดตนเองลงท้องไป แล้วได้แต่จ้องมองไปยังทิศทางที่เส้นจื่อเพิ่งจากไปเมื่อครู่

เส้นจื่อรู้สึกวาระยะหลังมานี้ดวงของเขาไม่ค่อยดีเท่าใดนัก

ร้านสุราแห่งนี้เป็นร้านเล็ก ๆ ตั้งอยู่ในตรอกลึกซึ่งเขาค้นพบโดยบังเอิญเมื่อครั้งยังเด็ก แต่นึกไม่ถึงว่าสุราดอกกุ้ยฮวยยังไม่ทันถึงโต๊ะก็กลายเป็นเว่ยซื่อจื่อที่มาถึงก่อนเสียอย่างนั้น

สถานที่แห่งนี้ค่อนข้างเงียบสงบ เป็นส่วนตัว และหาค่อนข้างยาก แต่ไม่รู้ว่เว่ยซื่อจื่อหาร้านสุราแห่งนี้พบได้อย่างไร ทั้งยังมาช่วงเวลาไหนไม่มา ต้นมาช่วงเวลาเดียวกันกับเขาเสียได้

นานมากแล้วที่ไม่ได้พบหน้ากัน — แต่ว่ากันตามตรงแล้วเส้นจื่อก็ไม่ได้อยากพบหน้าเขาสักเท่าใดนัก ไม่รู้ว่าเขาคิดมากไปเองหรือไม่ ทว่าสายตาที่เว่ยซื่อจื่อมองมาค่อนข้างประหลาดชอบกล

สองพี่น้องตระกูลเว่ยนี้ช่าง...

เส้นจื่อหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก กลัวเหลือเกินว่าหากหัวหน้าเว่ยทราบเรื่องนี้เข้าคงไม่รีรอที่จะกระโจนเข้ามาบดขยี้เขาให้ตายคามืออย่างแน่นอน

แม้จะผ่านช่วงปีใหม่มาแล้ว แต่เว่ยซื่อจื่อก็ยังสวมใส่อาภรณ์สีแดงยามที่อีกฝ่ายเห็นเขานั่งอยู่ตรงข้ามก็ไม่พูดไม่จา เอาแต่จ้องเขาด้วยประกายตาเจิดจ้า เส้นจื่อไม่กล้ามองข้ามอีกฝ่ายจึงหักท่ายเอ่ยถามตามมารยาท “เว่ยจ่งฉี ไฉนจึงมีเวลาว่างออกมาได้เล่า”

เว่ยซื่อจื่อยังคงจ้องเขาตาเขม็ง “ทำความผิด ถูกท่านพ่อส่งลงโทษกักบริเวณ แต่ข้าแอบหนีออกมา”

เส้นจื่อไม่รู้ว่าควรกล่าวอะไรออกไปดีจึงได้แต่ยิ้ม จากนั้นหลุบตาลง

ไม่กล่าวอะไรต่อ

เวย์ชื่อจื่อกวาดตามองร่างตรงหน้าอย่างตั้งใจ — ตั้งแต่เส้นผมนุ่มสลวยดูขนนกกลางมายังแพขนตายาว ใบหน้าขาวเนียนงดงาม เรื่อยลงมาถึงลำคอ...

ร่างทั้งร่างของเวย์ชื่อจื่อค้างแข็ง

ลำคอของเส้นจื่อมีรอยจูบ...เต็มไปหมด ทั้งยังชัดเจนยิ่ง แสดงให้เห็นว่ายามที่กำลังกระทำบางอย่างอยู่นั้น มันรุนแรงและร่าร้อนเพียงใด เห็นได้ชัดเจนยิ่งว่าผู้ที่ทิ้งร่องรอยไว้บนร่างกายของเส้นจื่อมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะสร้างเครื่องหมายไว้บนร่างของเขา

ทันใดหัวใจของเวย์ชื่อจื่อก็บังเกิดคลื่นความโกรธอย่างมหาศาล ใจหนึ่งอยากตบไต่ะอ่อยตามเส้นจื่ออย่างเด็ดขาด แต่อีกใจหนึ่งก็เกรงว่าเส้นจื่อจะหวาดกลัวตนเองจนแข่งซาอ่อน สุดท้ายจึงได้แต่กดอารมณ์โกรธเอาไว้ แล้วกัดฟันถามออกไป “เส้นจื่อเฮอ เจ้า...เจ้าไปเที่ยวหอนางโลมมาอะ?”

เส้นจื่อที่กำลังยกขาขึ้นมาจับได้ยีนเซนนั้นก็แทบจะพ่นน้ำซาออกมา พอดคิดออกแล้วว่าความลับที่เขาเพียรรักษาโดนจิ้งจิวไหลอยู่เรื่อย — เจียงเหิงเจ้าบ้านนั้น! บอกหลายต่อหลายครั้งแล้วว่าอย่าทิ้งรอยไว้ที่คอ แต่ก็ยังทำ!

เขาหนีไปเล็กน้อย ก่อนที่ริมฝีปากจะค่อยๆ หยักโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มที่ดูผิดเพี้ยน น้ำเสียงที่กล่าวก็ค่อนข้างกระอักกระอ่วน “เวย์จ่งฉี ผู้น้อยเองก็เป็นนุรุษนะขอรับ”

เวย์ชื่อจื่อเฝ้าริมฝีปากแน่นอย่างจนคำพูด แต่ผ่านไปสักพักก็เสียงขึ้นมาด้วยสีหน้าแดงก่ำ “ต่อให้เป็น...ก็ไม่ควรไปเที่ยวสถานที่แบบนั้นอยู่ดี!”

ตระกูลเวย์สอนบุตรหลานอย่างเปิดกว้าง แต่ก็เข้มงวดกับเรื่องนี้ยิ่ง ตั้งแต่เล็กจนโตเวย์ชื่อจื่อถูกสั่งห้ามไม่ให้ข้องแวะกับสถานที่อย่างนั้นเป็นอันขาด ดังนั้นเขาจึงคิดว่าหอนางโลมเป็นสถานที่ที่เปิดเผยและสกปรก โสมมอย่างมาก

แล้วเส้นจื่อที่แสนบริสุทธิ์ซึ่งงดงามราวกับเทพเทวาก็กลับไปสถานที่

แบบนี้?

สีหน้าของเส้นจื่อยังคงแยมยิ้ม แต่ทว่าแววตากลับเย็นยะเยือกขึ้นมาหลายส่วน “เว่ยจิ่งฉี ไม่คิดว่าท่านยุ่งเรื่องของผู้บ่อยมากเกินไปหน่อยหรือ”

เว่ยจื่อจื่อชอบกรรมแน่น ใบหน้าแดงก่ำ ถลึงตามองราวกับว่าเขาเพิ่งลงมือก่ออาชญากรรมร้ายแรงลงไปอย่างไรอย่างนั้น

นับตั้งแต่งานเลี้ยงในวังคืนนั้นก็นานมากแล้วที่เธอไม่ได้พบหน้าเส้นจื่อเลยสักครั้ง หัวใจของเขาเอาแต่คิดถึงห่วงหาคนตรงหน้ามาโดยตลอดไม่ย่อยเลยกว่าจะได้พบเจอกันสักครั้ง แต่อีกฝ่ายกลับทำให้เขาไม่โหยจนแทบกระอักเลือด

เส้นจื่อไม่มองหน้าเว่ยจื่ออีก พอดีกับที่สุราถูกนำมาวางไว้บนโต๊ะพอดีพอดี

สุราหมักชั้นดีเมื่อเปิดออกก็จะได้กลิ่นหอมหวานบริสุทธิ์อันเป็นเอกลักษณ์ของมัน เส้นจื่อรินสุราลงในจอก ก่อนจะเล่นจอกสุราอยู่ครู่หนึ่ง นิ้วเรียวยาวดุจดวงและเนียนละเอียดมากขึ้นเมื่อตัดกับสีดำของจอกสุรา เขายกจอกสุราขึ้นมาจิบอย่างช้าๆ ริมฝีปากสีแดงสดที่มีสุราเคลือบเอาไว้เป็นประกายงดงาม ดูไปแล้วน่าจะทั้งนุ่มและหวาน

เว่ยจื่อจื่อจ้องมองเส้นจื่ออย่างเคลิบเคลิ้ม ฉับพลันก็เหมือนเข้าใจอะไรบางอย่างขึ้นมา ชายหนุ่มเมิกตาโพล่งทำหน้าที่ราวกับเห็นผีก็มีปานตื่นตระหนกขวัญเสียเสียจนพูดออกมาได้เพียง “เจ้า” และ “ข้า” โดยที่ไม่มีคำต่อท้าย ราวกับสิ้นเชิงไปเสียแล้ว สีหน้าท่าทางคล้ายกับถูกกระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง

เส้นจื่อกลัวเหลือเกินว่าอีกฝ่ายจะลุกขึ้นมาพังร้านเหล้าของผู้อื่นจึงรีบลุกขึ้น แต่ยังไม่ทันได้กล่าวอะไร เว่ยจื่อจื่อก็หันมามองเขากอีกครั้ง จากนั้นก็หมุนกายวิ่งออกไปนอกร้าน – แล้วชนเข้ากับใครบางคน ยังไม่ทันได้เงยหน้ามองว่าเป็นผู้ใดก็พลอเหยียบพื้นน้ำแข็งบาง ๆ บนพื้นจนลื่นล้มลงไปกองกับพื้น จากนั้นก็กระเด็นขึ้นมาแล้วออกวิ่งไปจนไม่เห็นแม้แต่เงา

เส้นจื่อเบิกตาอ้าปากค้าง หากไม่ใช่เขาหรือที่อยู่ว่าตนเองเป็นบุรุษ

รูปงาม เขาคงจะต้องคิดว่าตนเองหน้าตาอัปลักษณ์เสียจนผู้พบเห็นต้อง
วิ่งหนีตาเล็ดตาเหลือกอย่างแน่นอน

ผู้ที่เกี่ยวข้องจ้อจิ้งไปชนเข้ากับก็คือเจียงเหิงที่เพิ่งตามมาสมทบทีหลัง
นั่นเอง

เจ้าตัวไม่แม่แต่จะสนใจหันไปมองเว่ยซื่อจือที่วิ่งหนีตาตั้งออกไป แต่
กลับหันไปหาเจ้าแกแก็เจ้าของร้านสุราที่กำลังทำหน้าที่ตระหนกอยู่อีกฟาก
และพยักหน้าหักท่าย เมื่อเห็นว่าเจ้าแกแก็เริ่มคลายความตื่นตกใจ ร่างสูง
ก็เดินมานั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเส้นจื่อ แล้วฉวยเอาจอกสุราที่เส้นจื่อเพิ่ง
ดื่มไปได้เพียงอีกเดียวไปดื่มเสียอย่างนั้น

เส้นจื่อจ้องมองแล้วยิ้มกว้าง

ร้านสุราแห่งนี้เมื่อก่อนเขาและเจียงเหิงเคยมาด้วยกัน เมื่อตอนนั้น
เขาและเจียงเหิงยังเป็นสหภาพร่วมเรียนกันอยู่ องค์ชายน้อยในรั้ววังที่สูงใหญ่
ฝ้าฝันจะได้ออกมาเปิดหูเปิดตาภายนอก เส้นจื่อถึงได้ตอบตกลงพาเขา
ออกมา แต่ต้องเป็นที่ที่ไม่มีผู้คนพลุกพล่าน สุดท้ายก็มาลงเอยที่ร้านสุรา
แห่งนี้

เจียงเหิงยังจำที่นี้ได้ ช่างน่ายินดียิ่งนัก

เจ้าแกแก็ร้านนี้เป็นไปไม่อาจพูดได้ เมื่อเห็นคนทั้งสองนั่งกันอย่างสงบ
เรียบร้อยดีก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก ก่อนจะหมุนกายกลับไปทำ
หน้าที่ของตนต่อ

เส้นจื่อจึงค่อยเอ่ยปากขึ้น “นั่นข้าดื่มมาก่อนนะ”

เจียงเหิงหาได้สนใจไม่ ชายหนุ่มปรายตามองชั่วคราว ก่อนหันไม่ไหว
โน้มหน้าลงไปประทับจวบเร็ว ๆ ทีหนึ่ง แล้วค่อยถามเสียงเรียบเย็น “ดื่มไป
ก็จอกแล้ว”

เส้นจื่อ “เพิ่งดื่มไปได้เพียงอีกเดียวเท่านั้น”

เจียงเหิง “เว่ยซื่อจือมีท่าทางเช่นนั้น แสดงว่าเข้าใจแล้วสินะ”

เส้นจื่อแสสร้งทำเป็นโง่ไม่รู้จักความหมาย “เข้าใจอะไรหรือ”

เจียงเหิงจ้องมองเขาอย่างจนคำพูด จากนั้นก็ยื่นจอกสุราที่เหลือ
เพียงครึ่งคืนอีกฝ่าย แล้วหยิบจอกใหม่มารินสุราดื่มเอง

ผ่านไปสักพักเขาจึงยอมเอ่ยปากพูดด้วยน้ำเสียงติดจะแหบพร่าเล็กน้อย “จิ้งเฮ้อ”

เส้นจื่อมองเขาด้วยท่าทางสงบ

“...ดินแดนทางใต้ถูกพวกป่าเถื่อนรุกราน ฝ่าบาททรงมอบหมายหน้าที่ให้ข้าไปปราบปรามคืนความสงบสุข” เจียงเหิงกล่าวซ้ำๆ ชมวดคิ้วเล็กน้อยพลางจ้องมองสีหน้าของเส้นจื่ออย่างระมัดระวัง

ทั้งองค์รัชทายาทและท่านอ๋องอีกหลายพระองค์ต่างก็ไม่เคยรบกวนจับต้ามาก่อน — หรือฝ่าบาททรงเลือกเจียงเหิงเอาไว้แล้วจริงๆ?

เส้นจื่อ “ข้าก็นึกว่าเจ้าจะบอกข้าก่อนเดินทัพเพียงแค่วันเดียวเสียอีก”

เมื่อเห็นท่าทางตะลึงของเจียงเหิงเขาก็ได้แต่ส่ายหน้า เส้นจื่อยกสุราที่เหลืออีกครั้งจอกเทเข้าปาก หรือตามองไปรอบๆ ก็พบว่าภายในร้านไม่มีผู้ใดจึงขยับเข้าไปใกล้เจียงเหิง แล้วพุ่งเข้าไปกัตรีมฝีปากของอีกฝ่ายอย่างแรง ก่อนจะป้อนสุราที่อยู่ในปากของตนเองให้คนตรงหน้าดื่มลงไป

เจียงเหิงเห็นว่าเป็นโอกาสที่หาได้ยาก สมควรตักตวงเอาไว้ จึงรวบรวมร่างของเส้นจื่อเข้ามาในอ้อมกอดและลูบผมของอีกฝ่าย

ความขุ่นเคืองที่มีต่ออีกฝ่ายมาตลอดหลายวันค่อยๆ จางหายไป เส้นจื่อกล่าวอย่างจำใจ “เจ้าโง่ ลืมไปแล้วหรือว่าพ่อข้าเป็นเสนาบดีกลาโหม คิดว่าข้าจะไม่รู้หรืออย่างไรเล่า”

เจียงเหิง “ขอโทษ”

เส้นจื่อหลุดยิ้มออกมา “ท่านพูดขอโทษข้าหลายครั้งแล้วนะ อีกอย่างพวกเราสองคนก็เพียงจากเป็น ไม่ได้จากตายเสียหน่อย แล้วก็ไม่ได้แยกจากกันหลายสิบปีเสียหน่อย จะเสียใจไปไย”

เขาเอนกายอิงแอบอยู่ในอ้อมแขนของเจียงเหิง ครุ่นคิดอยู่ในใจว่าควรพูดอะไรกับอีกฝ่ายดี คิดไปคิดมาอุ่นวยอยู่สักพัก สุดท้ายก็เพียงกล่าวกำชับอีกฝ่ายด้วยประโยคสั้นๆ “ต้องเขียนจดหมายถึงข้าทุกวัน เข้าใจหรือไม่” เมื่อเห็นเจียงเหิงรับปากหนักแน่น ดวงตาของเขาก็เริ่มสลับร้อนขึ้นมา

เขาแนบศีรษะลงกับแผงอกของอีกฝ่าย พลางเอ่ยด้วยน้ำเสียง

เค้าร่ำร้อย “ที่สำคัญที่สุด – ได้ยืนยันว่าทางใต้มีสาวงามมากมาย เจ้าอย่าได้หลงสาวงามทางนั้นเข้าล่ะ”

เจียงเหิงกอดเขาแน่น เสียงห่มต่ำตบปากรับคำด้วยน้ำเสียงที่อ่อนหวานอย่างหาได้ยาก

เส้นจื่อเจียบไปนานก่อนจะถอนหายใจออกมา “เจียงเหิง ข้าไม่ยอมยกให้เจ้าไปเลยสักนิด”

เจียงเหิงหลับตาลง

ตัวเขาเพิ่งกลับมาอยู่ในเมืองหลวงได้เพียงสามเดือนเท่านั้น จุดยืนในเมืองหลวงยังไม่มั่นคง ชายที่หนึ่งอยู่บนบัลลังก์ของสงเขาออกไปทำศึกสงครามก็เพื่อให้เขาได้รับความดีความชอบ มีกองทัพของตนเอง เมื่อกลับมาอีกครั้งจุดยืนของเขาก็จะมั่นคง

ครูใหญ่ ๆ จึงเอ่ยปากขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงคราวนี้ทั้งมั่นคงและหนักแน่น “รอจนข้ากลับมา แล้วจากนั้นพวกเรา ก็ไม่ต้องพราวจากกันอีกต่อไป”

บทที่ 44

ในเมื่อมีเรื่องอะไร ก็เปิดอกคุยกันไปแล้ว ในใจของเส้นจื่อ จึงไม่ได้รู้สึกขุนเคืองเจียงเหิงอีกต่อไป ยังคงดื่มสุรากับเจียงเหิงเงียบ ๆ ไปอีกสองจอกก็เมาแทบจะทันที ทำทางในยามนั้นน่ารักน่ารังเกียจมากทีเดียว

เจียงเหิงพาอีกฝ่ายกลับมาถึงตำหนัก มือนายยกขึ้นบีบแก้มของคนมาเบา ๆ “จูบข้าหน่อย”

เส้นจื่อแม้ริมฝีปากสีแดงสด ปรี๊ดตาที่มองเห็นเลื่อนรางไปทางเจียงเหิง จนเมื่อเห็นชัดว่าเป็นผู้ใดก็ประทับจุ่มพิศที่ริมฝีปากของเขาด้วยท่าทางน่ารักว่าง่าย

หัวใจของเจียงเหิงอ่อนโยนไปหมด จรดริมฝีปากลงบนปลายนิ้วเรียวของอีกฝ่ายพร้อมถามเสียงนุ่ม “ข้าเป็นใคร”

เส้นจื่อ “เจียงเหิง”

เจียงเหิงส่ายหน้า

เส้นจื่อทำหน้าจุนงง ศีรษะโยกไปมา “เจียงสวีનોวี?”

เจียงเหิงส่ายหน้าอีกครั้งแล้วกล่าวเสียงทุ้มต่ำ “สามี”

เส้นจื่อพยักหน้าเบา ๆ แล้วเอ่ย “เด็กดี”

เจียงเหิง “...”

เขาเริ่มสงสัยขึ้นมาเสียแล้วว่าแท้จริงเส้นจื่อกำลังเมาอยู่จริง ๆ หรือ แสร้งเมากันแน่

เมื่อเห็นสีหน้ายุ่งเหยิงของเขา เลื่อนจื่อก็ขยับเข้าไปใกล้ ๆ แล้วลูบศีรษะเขาอย่างปลอบโยนพลางเรียกขานอีกฝ่ายเสียงเบา “สามี”

เจียงเหิงจัดการ κραดร่างของอีกฝ่ายให้อยู่ได้ร่างของเขาอย่างไม่ร้อช้า

เลื่อนจื่อรู้สึกตัวในช่วงรุ่งสางของวันถัดมา ยามที่เขาตื่นขึ้นห้องพัสด้านนอกยังไม่สว่าง ข้างกายของเขายังมีเจียงเหิงที่หายใจเข้าออกสม่ำเสมออบกอดร่างของเขาเอาไว้ มือข้างหนึ่งวางเอาไว้บนแนวของเข่า

เลื่อนจื่อรู้สึกปวดเอวและเจ็บหลังไปหมด ลืมไปจนลึนว่าเมื่อวานที่ดื่มสุราจนเมามายตนเองได้ทำอะไรลงไปบ้าง ร่างบอบบางขยับกายไปมาอย่างไม่ค่อยสบายตัวนัก พอหลอมมองเงี้ยวหน้าของเจียงเหิงก็ได้แต่ถอนหายใจ

หลายวันมานี้เข้าเอาแต่ปลอบใจตนเองมาตลอดว่าอย่าได้คิดมาก แต่ในความเป็นจริงแล้วการทำศึกสงครามต่อสู้กันในสนามรบนั้น ทุกอย่างล้วนเอาแน่เอานอนไม่ได้ หากเกิดพลาดพลั้งขึ้นมา ไม่ตายก็อาจจะได้รับบาดเจ็บ

เลื่อนจื่อคิดไปคิดมา ดวงตาที่จ้องมองเจียงเหิงก็ลึนโหลอย่างรุนแรง สติของตนเองเริ่มเหม่อลอยไปไกล จนแม้แต่ยามที่เจียงเหิงลืมตาตื่นขึ้นก็ยังไม่นึกสติกลับมา

ภายในห้องอบอุ่น เลื่อนจื่อที่อยู่ในอ้อมแขนของเขาก็อบอุ่นเช่นกัน เจียงเหิงก้มลงมองคนในอ้อมแขนของตนเอง ก่อนจะแนบหน้าผากตนเองกับหน้าผากอีกฝ่าย “คิดอะไรรออยู่”

เลื่อนจื่อจึงได้สติกลับมา ส่งยิ้มหวานไปให้ แลบลิ้นเลียริมฝีปากของเขาเบา ๆ แล้วยังมีว้ายแอบขบกัดอย่างมันเขี้ยว “คิดถึงท่าน”

ถูกคนข้างกายยั่วยวนแต่เข้าตู่เช่นนี้ ลมหายใจของเจียงเหิงเริ่มหนักหน่วง แววดตาเปลี่ยนเป็นสีเข้มขึ้น แต่ในขณะที่ตั้งใจจะลงมือทำอะไรสักอย่างอยู่นั้น เลื่อนจื่อกลับลุกพรูดขึ้นจากเตียงและดึงมือของเขาให้ลุกขึ้นแล้วก็ยกเท้าขึ้นถีบร่างเขาเบา ๆ “เข้าแล้วนะ โฉนยังไม่ยอมลุกอีก”

ฝ่าเท้าที่ขาวราวหิมะปรากฎอยู่ตรงหน้า ทั้งยังดูเนียนละเอียดยิ่ง ทำให้เจียงเหิงนิ่งไป ก่อนช้อนสายตาดูขึ้นมองใบหน้าของเลื่อนจื่อ พริบตา

เดียวชายหนุ่มก็จัดการกระซากร่างของเส้นจื่อเข้ามาอยู่ในอ้อมกอดของตนเองอีกครั้ง

กินก่อนแล้วกัน เรื่องอื่นค่อยว่ากันภายหลัง

กว่าที่เส้นจื่อจะลืมตาเป็นครั้งที่สองของวันก็ปาเข้าไปช่วงสายมากแล้ว

เสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่ถูกเปลี่ยนเป็นชุดใหม่เรียบร้อยแล้ว เส้นจื่อหาวปากกว้าง ลูกขึ้นมาล้างหน้าล้างตา หยิบเลือดคลุ้มขึ้นมาสวม ตั้งใจว่าจะไปห้องตำรา แต่ไม่รู้วาระยะหลังมานี้เขาไปทำอะไรให้ฟ้าเบื้องบนไม่พอใจกันแน่ เพราะในระหว่างที่กำลังเดินไปยังห้องตำราก็กลับพบเข้ากับเพยซิงเข้า โดยบังเอิญ

เส้นจื่อยังรู้สึกง่วงอยู่จึงทำเพียงส่งยิ้มให้อีกฝ่ายเล็กน้อย แล้วก้าวเดินไปยังทิศทางของห้องตำรา แต่เพยซิงกลับเหลือบมาเห็นร่องรอยบนคอของเขาเข้าเสียก่อน

นั่นทำให้เลือดในกายของเพยซิงเริ่มเดือดพล่านด้วยโทสะอีกครั้ง — เขาโกรธจนถึงขั้นเดินไปกระซากรับเลือดของเส้นจื่อจนเปิดออก แล้วเบิกตามองอย่างไม่เชื่อสายตาตนเอง “เจ้า! นี่เจ้ากับท่านอ๋อง?”

เพราะริอ่านไปช่วยยวนเจียงเหิงตั้งแต่เช้าตรู่ จนถูกอีกฝ่ายสั่งสอนรุนแรง ไบหูทั้งสองข้างของเส้นจื่อมีรอยกัด รวมถึงผิวหนังที่ถูกอีกฝ่ายประทับตราเอาไว้จนแทบไม่เหลือช่องว่าง เส้นจื่อเมื่อได้ยืนเช่นนั้นก็เพียงแค่มองตาและตอบกลับน้ำเสียงสบายๆ “เจ้าก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือไงเล่า”

แม้เขาจะรู้สึกสงสารเห็นใจอีกฝ่าย แต่เพยซิงผู้นี้ก็ดูเหมือนจะชอบล้ำเส้นกินไปสักหน่อย

เพยซิงตาเบิกกว้าง ก่อนจะกระซากรับเลือดเส้นจื่ออีกครั้งจนคราวนี้มันเปิดกว้างมากขึ้น เห็นแม้กระทั่งแผลกบอบบางสีขาวที่มีรอยจ้ำแดงอยู่เต็มไปหมด จับพลันเลือดในกายของเพยซิงก็เย็นเฉียบ มือที่กำลังถือของเส้นจื่อสั่นเทา ไบหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด อ้าอังก้าวอะไรไม่ออก

เส้นจื่อจัดแจงคอเลือดของตนเองให้เรียบร้อยด้วยท่าที่เฉยเมย ก่อนมองดูเพยซิงที่ตกใจเสียขวัญอยู่เบื้องหน้า ขบคิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่งก็

ตัดสินใจว่าควรกล่าวออกไปตรงๆ เลยดีกว่า “เพยซิง การที่เจ้าเอาแต่เฝ้า หึงหวงคนที่มีเจ้าของอยู่แล้วไม่ใช่เรื่องดี และยิ่งกว่านั้นก็คือ ต่อให้เขาไม่มี เจ้าของ ก็ไม่แน่ว่าเขาจะขายตามองเจ้าอยู่ดี”

เพยซิงตวาดกร้าว “นั่นก็เพียงเพราะเจ้าและท่านอ๋องผูกพันกัน เมื่อครั้งยังเยาว์เท่านั้น! หากเมื่อห้าปีก่อนเปลี่ยนเป็นข้าที่ได้เป็นสหาย ร่วมเรียนกับท่านอ๋อง...”

เสิ่นจื่อเอียงคอฟังวาจาเกรี้ยวกราดของอีกฝ่ายก็ได้แต่ยิ้ม ใบหน้า ดงามกระจ่างใส แวดตาที่มองก็ทอประกายอ่อนโยน “เพยซิง”

ลูๆ แผ่นหลังของเพยซิงก็รู้สึกเย็นวาบจนต้องหุบปากลง

เสิ่นจื่อมองนิ่ง แวดตาทอประกายเวทนาสงสาร “เพยซิง เมื่อก่อน นอกจากข้าแล้ว เจียงเหิงก็ยังมีสหายร่วมเรียนอยู่อีกสิบกว่าคน”

แต่มีเพียงเขาเท่านั้นที่ชอบเกลี้ยเจียงเหิงจนเจ้าตัวมักจะมีเรื่องให้แวง วิ่งไปฟ้องเสด็จแม่

ทันทีที่เสิ่นจื่อกล่าวจบ เขาก็ไม่ได้สนใจที่จะมองสีหน้าของเพยซิง แม่แต่น้อย ร่างบอบบางเดินหมุนกายไปทางห้องตำรา แต่เมื่อผลักบานประตู เข้าไปก็พบเข้ากับร่างของเจียงเหิงที่นั่งลูบคางอยู่ที่โต๊ะ คล้ายกับรอการ มาถึงของเขาอยู่ก่อนแล้ว

เสิ่นจื่อคิดชั่วครู่ก็เข้าใจ “ได้ยินหมดแล้ว?”

“อืม” เจียงเหิงจ้องมองเขาตาไม่กะพริบ “ยามออกศึกข้าจะพาเพยซิง ไปด้วย”

เสิ่นจื่อเดินเข้าไปส่งเสียงอ้อลากยาว “พระทัยกว้างขวางนัก ถึงขั้น คิดจะเอาศัตรูหัวใจของกระหม่อมไปไว้ข้างกาย หรือทรงตั้งใจจะควบสอง?”

เจียงเหิงนิ่งค้าง เขาไม่เคยคิดถึงข้อนี้มาก่อนแม้แต่ครั้งเดียว คิ้วเรียวยาวตมุ่นเป็นปม “ข้าเกรงว่าหากทิ้งเขาไว้ที่นั่นกับเจ้าแล้วเขาจะสร้าง ปัญหาต่างหากเล่า”

เสิ่นจื่อยิ้มออกมาจนได้ “ล้อเล่นน่า ท่านจะจริงจังไปทำไมกัน พาไป เถอะ เห็นอย่างนั้นแต่เพยซิงเขาจงรักภักดีต่อท่านมากกว่าใครเลยเชียวละ” เจียงเหิงนิ่งไปอีกครั้ง “ข้าอยากพาเว่ยซื่อจื่อไปด้วยเช่นกัน”

เสิ่นจื่อ “เหลือเกินจริง ๆ ถ้าอย่างนั้นทรงพากระหม่อมไปด้วยก็
สิ้นเรื่อง”

สีหน้าเจียงเหิงจริงจังยิ่ง “หากว่าบิดาเจ้ายินยอม...”

หัวใจเสิ่นจื่อรู้สึกแสบร้อนขึ้นมา เขาซุกใช้ศีรษะของตนเองไปมา
ในอ้อมกอดของเจียงเหิง โอบเอวเขาอย่างอดอ้อน “นี่ก็ล้อเล่นเช่นกัน
ข้ายังต้องเข้าร่วมการสอบขุนนางช่วงวสันต์อยู่นะ”

เจียงเหิงเกยคางตนเองลงบนศีรษะของเสิ่นจื่อ พลังถอนหายใจ
ออกมาอย่างหนักหน่วง

ร่างของคนทั้งคู่โอบกอดกันอยู่ภายในห้อง ในขณะที่เสิ่นจื่อพูดคุย
เรื่องสัพเพเหระอยู่ในอ้อมแขนของคนตัวสูง อาจิวก็กลับมา
พร้อมใบหน้าที่ยิ้มอย่างเริงม

ราวกับถูกกลีบจนสมองเลอะเลือนอย่างไรอย่างนั้น

เมื่อเห็นเสิ่นจื่อก็รีบปรารวดเข้ามาโค้งคำนับด้วยสีหน้าเบิกบานใจ
“ขอบพระคุณคุณชายเสิ่นขอรับ!”

เสิ่นจื่อที่นั่งซุกซบอยู่ในอ้อมกอดของเจียงเหิงซึ่งนิ้วไปยังคนที่โอบกอด
ร่างของเขาอยู่

อาจิวที่เกือบสิ้นนายของตนเองไปเสียสนิทได้สติก็รีบโค้งกายคำนับ
โดยที่ใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้มเริงมจนเสิ่นจื่อรู้สึกขัดหูขัดตา

ยิ้มเช่นนั้นแสดงว่า... สำเร็จแล้วอย่างนั้นหรือ

เป็นอย่างไรที่คาดเอาไว้ ไม่รอจนเสิ่นจื่อเอ่ยถาม อาจิวก็เป็นฝ่ายเอ่ย
เล่าถึงเรื่องราวยามที่เดินทางไปคุ้มครองเสิ่นเหยาและเสิ่นชิวชิวเดินทางกลับ
สำนักเรียนของพวกเขาเสียเอง

เสิ่นจื่อคาดเอาไว้ไม่ผิดเลยทีเดียว ระหว่างทางไปยังสำนักเรียนมี
มือสังหารซุ่มโจมตีอยู่จริงเสียด้วย แม้ว่าท่านผู้ตรวจการเสิ่นจะจ้ำมมือดีไว้
คอยปกป้องคุ้มครองเสิ่นเหยาและเสิ่นชิวชิวอยู่แล้ว แต่การลงมือของอาจิว
รวดเร็วฉับไวกว่ามาก ใช้เวลาเพียงไม่นานก็จัดการกับเหล่ามือสังหารจนหมด
ทั้งยังตั้งใจทำท่าทางองอาจกล้าหาญให้เสิ่นชิวชิวเห็นอีกด้วย

เมื่อนึกถึงน้องสาวแท้ ๆ ของตนเองที่ถูกเอาชนะใจได้อย่างง่ายดาย

ถึงเพียงนี้ เส้นจื่อก็ทั้งฉุนทั้งซ่า ริมฝีปากโค้งเป็นรอยยิ้มอ่อนแรง “ช่างเหมือนนกยูงรำแพนหางาคู่เสียจริง”

อาจิว “...”

อาจิวหนึ่งวัน

ต้องขอขอบคุณที่ยามปกติเส้นจื่อชอบอ่านเรื่องเล่าหรือนิทานจำพวก ผู้กล้ากับสาวงาม หรือพวกนักดาบและจอมยุทธ์หญิง กอปรกับที่อาจิวเป็น บุรุษในแบบที่นางชอบอยู่แล้วด้วย เมื่อมาทำดีด้วย ทำให้นางมีความสุข ทุกอย่างจึงออกมาราบรื่นอย่างที่เห็น

เส้นจื่ออยู่ในอ้อมแขนของเจียงเหิงขยับไปขยับมาจนหาท่าที่สบาย ที่สุดได้ แล้วจึงค่อยหันกลับมาจ้องอาจิวตาเขม็ง “ก่อนที่ข้าจะช่วยเจ้า ข้าเคยตามเจ้าไปแล้ว คราวนี้ข้าก็ยังคงขอลามอีกครั้ง เจ้าจริงใจกับชีวิตจริงหรือไม่”

อาจิวทำท่าทางเคร่งขรึมและน่าเชื่อถือ “ความจงรักภักดีของข้าน้อย มีให้เพียงท่านอ๋อง แต่ที่เหลือนั้นล้วนเป็นของแม่นางเส้นจื่อรับ”

เส้นจื่อยกยิ้มอย่างพึงพอใจ “บิดาของข้าไม่ใช่คนที่มองผู้อื่นที่ฐานะ เอาไว้รอโอกาสเหมาะสมเจ้าและชีวิตข้าก็ไปสารภาพกับท่านตามตรงก็แล้วกัน”

เมื่อถึงเวลานั้นบิดาของเขาคงมอบบททดสอบให้อาจิวมากพอ ดู ท่านผู้ตรวจการเส้นเป็นเช่นนี้เสมอ ดีที่พวกเขาสามพี่น้องตระกูลเส้นต่าง ก็เคยชินกันหมดแล้ว

รองนอาจิวหัวเราะแหยๆ ถอยกลับออกไปจากห้อง เส้นจื่อก็เหมือน จะนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหันกลับไปถามเจียงเหิง “ท่านอ๋องของข้า ดูเหมือนว่าท่านจะไม่เคยบอกว่าชอบข้าแม้แต่คำเดียวเลยนะ?”

ไม่รอให้เจียงเหิงเอ่ยปากพูด เขาก็แส้้งทำท่าทางน้อยอกน้อยใจ เต็มประดา พลางจ้องมองใบหน้าเอ็นซางจนเกือบหน้าตายของอีกฝ่าย แล้ว เอ่ยเสียงเอือมระอา “ทำตัวเอ็นซางไม่ยอมให้ผู้อื่นเข้าใกล้อย่างกับเม่น”

“เพราะความรักทำให้คนอ่อนแอ” เจียงเหิงกล่าวได้เท่านี้ก็รีบไป นานมาก ก่อนจะค่อย ๆ กล่าวออกมาอีกครั้งโดยที่สายตาดูหนึ่งจับจ้อง เพียงใบหน้าของเส้นจื่อที่อยู่ในอ้อมแขน “...ยามอยู่ต่อหน้าเจ้า ข้าจึงกลาย

เป็นเพียงคนอ่อนแอมาโดยตลอด”

เส้นจื่อกะพริบตาปริบ ๆ มองสีหน้าจริงจังของเจียงเหิง หัวใจของเขา
เต้นแรงจนแทบจะหลุดออกมาจากอกอย่างไร้แก่น

เจียงเหิงเซยคางของเขา ก่อนจะประทับริมฝีปากลงมาอย่างอ้อยอิ่ง
และอาลัยอารมณ์สุดหัวใจ น้ำเสียงของเจียงเหิงหุ่มต่ำและดิ่งดูจดจ่อหัวใจ
ของเขาลั่นสะท้าน “ชอบเจ้า ข้าชอบเจ้า...ชอบเจ้ามากเหลือเกิน ข้าชอบเจ้า
มาโดยตลอด เจ้ายังอยากให้ข้าบอกว่าชอบเจ้าอีกหรือไม่”

ใบหน้าของเส้นจื่อขึ้นสีแดงระเรื่อ สองแขนคล้องคอเขาเอาไว้ พลัง
แส้รังกล่าวน้ำเสียงกลุ่มอกกลุ่มใจ “ไม่ต้องแล้ว ไม่ต้องแล้ว อ่องเจาหวาง
ช่างเก่งกาจยิ่งนัก คำพูดเช่นนี้ก็สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วลื่นไหล
ไม่ทราบจะไปฝึกกับผู้ใดมาหรือพะย่ะค่ะ”

แววตาของเจียงเหิงเต็มไปด้วยความขบขัน อดใจไม่ไหวจึงจุ่มพิต
ลงมาอย่างมันซึ้ง “ข้ามีเพียงเจ้าเท่านั้น”

ลมหายใจเส้นจื่อหอบสะท้าน ความเศร้าเสียใจที่ถูกกดลึกอยู่ภายใน
กันบึ้งของจิตใจกลับเอ่อล้นขึ้นมาก็ดกร่อนหัวใจของเขา แต่ก็ถูกการกระทำ
ของเจียงเหิงทำให้หัวใจของเขารู้สึกหวานล้ำขึ้นมาเช่นกัน สองความรู้สึก
ในใจตีกันจนสับสนวนวายอยู่ภายใน จนเส้นจื่อไม่รู้ว่าจะสมควรจัดการกับมัน
อย่างไรดี

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา พวกเขาทั้งสองก็ใช้เวลาด้วยกันมาโดยตลอด แม้
เพียงเสี้ยวขณะก็ไม่คิดจะแยกจากกัน ดึกก่อนที่เจียงเหิงจะเดินทัพ
เส้นจื่อก็ถูกจับตัวพลิกไปพลิกมา นอนทอดกายให้อีกฝ่ายตักดวงความ
หอมหวานจากร่างกายเต็มที่ตลอดทั้งคืนไม่ได้หยุดพัก จนถึงยามที่ฟ้าสว่าง
จึงถูกปล่อยให้เป็นอิสระ

ราวกับว่าเจียงเหิงต้องการฝากตราประทับของตนเองไว้บนกายของ
เส้นจื่อเพื่อให้อีกฝ่ายจดจำเขาเอาไว้และรอคอยการกลับมาของเขา ร่างกาย
ของเส้นจื่อในยามนี้จึงแทบไม่หลงเหลือสีผิวเดิมแม้แต่น้อย มันเต็มไปด้วย
รอยกัดและรอยแดงจ้ำ ทั้งร่างเต็มไปด้วยกลิ่นกายและรอยตราของเจียงเหิง

เล่นจื่อเหื้อยล้ำจนแทบขาดใจ แม้กระทั่งแรงขยับปลายนิ้วยังไม่หลงเหลือ จนสุดท้ายก็หลับลึกไม่รู้รู้สึกตัวอีกเลย

เจียงเหิงจ้องมองเล่นจื่อที่หายใจสม่าเสมออยู่บนเตียง เอาแต่จ้องมองอยู่อย่างนั้นราวกับมองเท่าไรก็ไม่เพียงพอ จนกระทั่งอาจิวมาตาม เพราะถึงฤกษ์เคลื่อนทัพแล้ว จึงยอมลุกขึ้นและเดินออกจากห้องไป

เขาไม่ต้องการให้เล่นจื่อมายื่นส่งเขาเคลื่อนทัพ เพราะทราบได้ที พวกเขาไม่ต้องเผชิญหน้าแย่งแยกจากกัน เขาก็ยังคงพอจะหลอกตนเองได้ว่าไม่เคยแยกจากอีกฝ่าย

‘เล่นจื่อ จากนั้นไปก็อย่ามาปรากฏกายในความฝันของข้าอีกเลยนะ’
 แต่เมื่อคิดดูดี ๆ แล้วก็ส่ายหน้า ถอนหายใจออกมา
 ‘ไม่สิ เจ้าต้องโผล่มาในความฝันของข้าบ่อย ๆ นะ’

กว่าที่หิมะในเมืองหลวงจะหยุดตกก็ย่างเข้าสู่เดือนสองแล้ว

เล่นจื่อขึ้นขอความหนาวเย็นแต่ก็เกลียดชังความอึดอัดเป็นที่สุด เขามักจะรู้สึกไม่ค่อยสบายตัวเท่าใดนักยามที่ต้องสวมใส่เสื้อผ้าหลายๆ ชั้น ก่อนหน้าี่สองวันจึงแอบถอดเสื้อผ้าออกไปหลายชั้น แล้วแอบหนีไปเดินเล่นในสวน ผลสุดท้ายกลับมาก็เป็นไข้สูง

ท่านผู้ตรวจการเห็นว่าเขาเป็นไข้ตัวร้อนก็ไม่พอใจ ยังตามมาดูต่าว่ากล่าวเขาเสียยกใหญ่ หลังจากด่าจนจบก็เขียนเหียบยาให้บ่าวรับใช้ไปซื้อตัวยามา โดยไม่ลืมที่จะแอบเพิ่มหญ้าหวงเหลียนที่แสนขมนั่นมาอีกสองส่วน

ยามที่เล่นจื่อตีเมียลงไป ใบหน้ายับย่นจนแทบดูไม่ได้เลยทีเดียว หลิวอวีมองดูสีหน้าของคุณชายเล่นจื่อหนึ่งก็วิ่งออกจากจวนตระกูลเล่นไป หายไปสักพักก็กลับมาพร้อมก้อนน้ำผึ้งห่อหนึ่ง

เล่นจื่อยัดก้อนน้ำผึ้งเข้าปาก ริมฝีปากโค้งเป็นรอยยิ้มนำมองยิง
 “หลิวอวี เจ้าช่างใสใจนัก”

ท่าทุกอย่างออกมาได้อย่างดีและละเอียดรอบคอบ เป็นโชคดีของเขา โดยแท้ที่เจียงเหิงไม่ได้พาหลิวอวีไปด้วย

หลิววี่ค้อมกายรับคำชม ไม่ได้กล่าวอะไร

เดิมทีเจียงเหิงตั้งใจจะพาตัวเพยซิงและหลิววี่ไปกับเขา แต่อัจฉกรลับกระโจนออกมาจากที่ไหนก็ไม่ทราบ แสดงเจตนาหมิ่นว่าจะตามไปด้วย แล้วก็หันกลับมาเรียกเขาว่า ‘พี่ภรรยา’ บอกให้เขาโปรดวางใจ ตนจะคอยจับตาดูเพยซิงให้เอง

เส้นจื่อหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ส่วนเพยซิงเจ้าปัญหานั้นไม่ว่าอย่างไรก็ต้องไป

ท้ายที่สุดเจียงเหิงจึงเลือกที่จะทิ้งหลิววี่ไว้คอยปกป้องดูแลเขาในช่วงที่เจ้าตัวไม่อยู่

หลังจากหิมะหยุดตก ดวงอาทิตย์ก็ออกมาส่องแสงเจิดจ้า ทำให้พื้นดินที่ปกคลุมไปด้วยหิมะละลายลงอย่างช้า ๆ

ก่อนวันเข้าร่วมการคัดเลือกสอบขุนนางช่วงวสันต์ ทั้งเส้นเหยาและเส้นซิวซิวต่างก็ตั้งต้นที่จะกลับมาแย่งชิงหวังหลวงเพื่อให้กำลังใจที่ใหญ่ของพวกเขา เส้นซิวซิวที่ทราบว่าอัจฉริวออกเดินทางออกจากเมืองหลวงไปก็ดูแลร้านหมองเล็กน้อย แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้เส้นจื่อรู้สึกว่าคุณค่าแห่งความสำคัญของตนเองในใจของซิวซิวคงถูกกลบฝังแล้วกระมัง

สองพี่น้องต่างก็จุดกระซากลากฎพีที่ใหญ่ของตนเองออกไปเที่ยวเล่นชมธรรมชาติด้านนอก เมื่อกลับมาถึงจวนก็ถูกผู้ตรวจการเส้นจับได้แล้วส่งกลับสำนักเรียนไป

จนถึงวันสอบคัดเลือกขุนนาง หลิววี่เดินมาส่งเส้นจื่อที่หน้าสถานที่สอบ มองจวนร่างบอบบางของอีกฝ่ายเดินหายเข้าไปข้างใน จ้องมองประตูใหญ่อยู่ชั่วครู่ จากนั้นก็หมุนกายวิ่งกลับไปยังตำหนักห้องเจาหวาง เขียนสาส์นฉบับหนึ่งนำไปผูกขานกพิราบเพื่อให้มันบินไปส่งข่าวให้คนไกล

นกพิราบสีขาวบินขึ้นท้องฟ้าผ่านดินแดนที่แสนเจริญรุ่งเรืองของเมืองหลวงมุ่งตรงไปยังดินแดนทางใต้ด้วยปีกเล็ก ๆ ทั้งสองข้างของมัน

องค์หญิงหนานหนิง กลับกลายเป็น
อองเงาหวาง ไปเสียอย่างนั้น
ความสัมพันธ์ของสี่นัจอ๊ว กับท่านอ๋อง
ก็ชัดเจนเด่นชัด ไม่อาจปิดบังได้อีกต่อไป
แต่เรื่องราวมีอาจราบรื่นตั้งใจ
เมื่อท่านอ๋องยังมีการกิจสำคัญ
ที่ต้องจัดการให้สำเร็จลุล่วง

หมวดนวนิยาย

www.amarinbooks.com

[f](#) [t](#) [i](#) [@](#) [amarinbooks](#)

[f](#) [t](#) Rose Publishing

365 บาท



ทดลองอ่านเล่มนี้

ISBN 978-616-18-3448-7



9 786161 834487

www.rosepub.com
05353 0000
05353 0000